

LOIS McMASTER BUJOLD

ZIMOSLAVNI DAROVİ

PUSTOLOVINE MILESA VORKOSIGANA

Iz ručne kom-veze oružnika Roica dopro je glas stražara s glavnog ulaza koji je lakonski prijavio: “Ušli su. Glavni ulaz zaključan.”

“Dobro”, uzvratio je Roic. “Spuštamo kućne štitove.” Okrenuo se prema neupadljivoj kontrolnoj ploči osiguranja, smještenoj uz rezbarena dvostruka vrata kroz koja se ulazilo u glavno predvorje Kuće Vorkosigan, prislonio dlan uz podlogu i unio kratku šifru. Slabašno zujanje što su ga ispuštali energetske štitovi koji su čuvali veliku kuću, utihnulo je.

Roic je uznemireno zurio kroz jedan od visokih uskih prozora smještenih sa svake strane ulaza, spreman da širom otvori vrata kad se milordovo zemaljsko vozilo zaustavi pod nadstrešnicom. Ništa manje uznemiren nije bio ni pogled kojim je prešao niz pozamašnu dužinu svog sportski građenog tijela, provjeravajući svoju odoru Kuće: čizme do pola listova, ulaštene poput zrcala, hlače čiji je izglačani rub bio oštar poput noža, blistav srebrni vez, besprijeekorna smeđa tkanina.

Lice mu se zajapurilo kad se postiđeno prisjetio jednog manje očekivanog dolaska u istom ovom predvorju – a također je dolazio lord Vorkosigan u društvu svojih poštovanih gostiju – te bezbožne žive slike koju su u njemu zatekli, a koja je uključivala escobarske lovce na ucjene i ljigavi debakl s bubljim maslom. Bio je to trenutak u kojem je Roic izgledao kao zadnja budala, gotovo gol, ako se izuzme obilni preljev od ljepljive sluzi. Još uvijek je mogao čuti prijekoran, ironičan glas lorda Vorkosigana kako mu para uši poput britve – *Oružniče Roic, niste u odori.*

On misli da sam ja idiot. Još gore, escobarska je invazija probila osiguranje i, premda on tehnički nije bio na dužnosti – *spavao je*, prokletstvo – bio je prisutan u kući i samim tim dežuran u hitnom slučaju. Taj mu je nered doslovno sletio u krilo. Milord ga je otpravio s mjesta događaja tek jednim očajnim *Roic... istuširaj se*, što je nekako zvučalo mnogo oštrije i prekornije nego da ga je urlajući oprao.

Roic ponovno provjeri svoju odoru.

Dugo srebrnkasto zemaljsko vozilo stalo je uz popločeni puteljak i zastalo. Prednja se kupola podigla nad vozačem, zastrašujuće sposobnim višim oružnikom Pymom. On je otpustio stražnju kupolu, pa se požurio oko vozila kako bi pomogao milordu i njegovu društvu. Viši je oružnik, prolazeći, uspio odvojiti jedan pogled i usmjeriti ga kroz uski prozor, a oko mu je hladno prešlo preko Roica i pregledalo predvorje iza njegovih leđa, kako bi se uvjerio da se u njemu ovaj put ne krije nikakva nepredviđena drama. Ovo su bili Vrlo Važni Svadbeni Gosti Iz Galaktike, utuvio je Pym Roicu u glavu. Što je Roic mirne duše mogao i sam zaključiti iz činjenice da je milord osobno otišao u pristanište za šatlove kako bi ih pozdravio po silasku iz orbite – ali opet, i Pym je bio prisutan prigodom katastrofe s bubljim maslom. Od toga su dana njegove upute Roicu bile uvijene u jednosložne riječi, a nikakve okolnosti nisu bile prepuštene slučaju.

Nizak lik u dobro krojenoj sivoj tunici i hlačama prvi je iskočio iz vozila: bio je to lord Vorkosigan koji je širokim zamahom ruke pokazivao veliku kamenu kuću, ne prestajući govoriti preko ramena i ponosno se smiješeći u znak dobrodošlice. Kad su se rezbarena vrata u zamahu širom otvorila, pripuštajući unutra zapuh zimskog noćnog zraka Vorbarr Sultane i nekoliko blistavih snježnih kristalića, Roic se postavio u stav “mirno” i u mislima spajao osobe s popisom koji je dobio kao pripadnik osiguranja.

Visoka je žena držala djetesce umotano u pokrivače; vitki i nasmiješeni momak vrzmao se oko nje. To su morali biti Bothari-Jesekovi. Madame Elena Bothari-Jesek bila je kći pokojnog i legendarnog oružnika Botharija; njezino je pravo pristupa u Kuću Vorkosigan, u kojoj je odrasla zajedno s milordom, bilo neosporno, potrudio se Pym da Roic shvati. Gotovo da mu nisu bili potrebni srebrni krugovi živčanih vodova skočnog pilota u sredini čela i na sljepoočnicama da bi nižeg i sredovječnog tipa identificirao kao betanskog skočnog pilota, Ardea Mayhewa – bi li skočni pilot trebao izgledati kao da ima skočnu bolest? Pa, i milordova je majka, grofica Vorkosigan, također bila Betanka; a drhtavi pilot koji je žmirkao bio je jedan od najmanje zastrašujućih ljudi koje je Roic u životu vidio. Isto, međutim, nije vrijedilo i za posljednjeg gosta. Roic je razrogačio oči.

Glomazan se lik počeo izvlačiti iz zemaljskog vozila pa ustao... i nastavio ustajati. Pym, koji je bio visok gotovo kao Roic, tom biću nije dopirao ni do ramena. Ono je zavijorilo naborima vojnički krojenog sivo-bijelog kaputa i zabacilo glavu. Svjetlo koje je dopiralo odozgo uhvatilo je lice i odrazilo se od... jesu li to bili *očnjaci*, savijeni preko izbačene donje čeljusti?

Procesom eliminacije dolazilo se do zaključka da biću pripada ime na popisu označeno kao *Nar. Taura*. Pym je dao Roicu do znanja kako se radi o jednom od milordovih ratnih drugova i to – neka ga ne zavara čin – od neke *posebne* važnosti iako pomalo tajanstvene, kao što je tajanstveno bilo sve povezano s negdašnjom službom lorda Milesa Vorkosigana u Carskoj Sigurnosti. I sâm je Pym bio bivši CarSigovac. Roic nije, na što su ga podsjećali u prosjeku, oh, tripudnevno.

Na požurivanje lorda Vorkosigana cijelo se društvo prelilo u glavno predvorje, otrešajući snijegom pokrivenu odjeću, smijući se i razgovarajući. Debeli je kaput poletio s tih visokih ramena poput jedra koje je zalepršalo, a njihov se posjednik spretno okrenuo na jednoj nozi i smotao kaput kako bi ga predao. Roic se trznuo unatrag kako bi izbjegao da ga dohvati teška pletenica kose boje mahagonija koja je pRoictjela pokraj njega, pa se zaljuljao naprijed i našao licem u... nosom u... pogleda uperena ravno u posve neočekivano poprsje koje je u dubokom V-izrezu bilo uokvireno ružičastom svilom. On podigne pogled. Izbačena je čeljust bila glatka i bezbrada. Čudnovate oči boje blijedog jantara čije su šarenice bile okružene tankom crnom crtom spustile su se prema njemu, a u njima je, baš kao što se i bojao, pronašao izvjesnu uveseljenost. *Njezin* je očnjacima uokvireni osmijeh bio krajnje uznemirujući.

Pym je djelotvorno organizirao posluhu i prtljagu. Glas lorda Vorkosigana trgnuo je Roica koji se ponovno usredotočio. “Roic, jesu li se grof i grofica već vratili sa svoje dogovorene večere?”

“Prije otprilike dvadeset minuta, milorde. Pošli su gore u svoj apartman kako bi se presvukli.”

Lord Vorkosigan obratio se ženi s djetetom koje je privlačilo gugutanje sobarica. “Moji će me roditelji oderati ako *tebe* smjesti ne odvedem k njima. Dođi. Mama jedva čeka da upozna svoju imenjakinju. Predviđam da će mala Cordelia groficu Cordeliju smotati oko svojih buc mastih prstića za, oh, tri i pol sekunde. Maks.”

Okrenuo se i pošao velikim zaobljenim stubištem, vodeći Bothari-Jesekove i dovikujući preko ramena: “Roic, pokaži Ardeu i Tauri sobe koje su im dodijeljene i

pobrini se da dobiju sve što poželev. Kad se svi osvježite ili što već, naći ćemo se u knjižnici. Tamo će poslužiti piće i zakusku.”

Tako znači, bila je to *narednica* Taura. Toga je bilo u galaktici; i milordova je majka svojedobno bila čuvena betanska vojna časnica. *Ali ovo je jedna prokleta goleva mutirana narednica*, bila je misao koju je Roic snažnije potisnuo. Takvim predrasudama iz zabitih krajeva u *ovom* kućanstvu nije bilo mjesta. Iako je bilo jasno da je stvorena bioinženjeringom, o tome nije bilo dvojbe. Pribrao se dovoljno da bi rekao: “Mogu li uzeti vašu torbu, ovaj... narednice?”

“Oh... u redu.” Dobacivši mu sumnjičav pogled, predala mu je svoju torbu koju je prebacila preko jednog ramena. Ružičasti lak na njezinim noktima nije sasvim uspijevao prikriti njihov oblik pandži, tvrdih i djelotvornih kao u leoparda. Silazna težina torbe zamalo je izbacila Roicovo rame iz šalice. Uspio se očajno nasmiješiti, pa započeo objema rukama tegliti za milordom torbu uza stube.

Najprije je pospremio pilota umornog izgleda. Gostinska soba narednice Taure na drugom katu bila je jedna od osuvremenjenih, s vlastitom kupaonicom, smještena iza ugla u odnosu na milordov osobni apartman. Podigla je ruku i pandžom prešla preko stropa, pa se nasmiješila, očito odobravajući dovoljna tri metra visine za glavu u Kući Vorkosigan.

“Onda,” rekla je, okrenuvši se prema njemu, “smatraju li se prema barrayarskim običajima zimska vjenčanja osobito povoljnima?”

“Nisu tako česta kao ljetna. Mislim da se ovo održava sad uglavnom zato što milordova zaručnica ima praznike između dva semestra na sveučilištu.”

Njezine se guste obrve iznenađeno podigoše: “Ona je studentica?”

“Da, gospođo.” Pošao je od pretpostavke kako narednice treba oslovljavati s *gospođo*. Pym bi to znao.

“Nisam znala da se radi o tako *mladoj* dami.”

“Ne, gospođo. Madame Vorsoisson je udovica – ima sinčića, Nikkija, koji ima devet godina. Lud je za skočnim brodovima. Zna li slučajno – voli li onaj vaš pilot djecu?” Mayhew će na Nikkija sigurno djelovati poput magneta.

“Pa sad... ne znam. A mislim da ni Arde ne zna. U floti slobodnih plaćenika jedva da se susreće s djecom.”

Znači, morat će pripaziti da se mali Nikki ne namjeri na bolnu odbijenicu. S obzirom na okolnosti, milord i buduća milady možda mu neće posvećivati uobičajenu pozornost.

Narednica Taura obišla je sobu, motreći njezin udobni namještaj s odobravanjem – barem se tako Roic nadao, pa kroz prozor bacila pogled prema stražnjem vrtu, prekrivenom plaštem zimske bjeline, u kojem je snijeg svjetluca pod svjetlima osiguranja. “Pa, pretpostavljam da ima smisla to što se on na kraju morao oženiti jednom od svojih Vorkinja.” Nos joj se nabrao. “Dakle, jesu li Vorovi društvena klasa, ratnička kasta ili što? Nikad to nisam uspjela posve shvatiti iz Milesovih priča. Kako on o njima priča, čovjek bi napola pomislio da se radi o vjeri. Ili barem *njegovoj* vjeri.”

Roic je zbunjeno zatreptao. “Pa, ne. I da. Sve to. Vorovi su... pa, Vorovi.”

“Sad, kad se Barrayar osuvremenio, zar ostale vaše klase nemaju zamjerki na nasljedno plemstvo?”

“Ali to su *naši* Vorovi.”

“Kaže Barrayarac. Hm. Dakle, *vi* ih smijete kritizirati, ali Bog pomogao svakome izvana tko bi se to usudio učiniti?”

“Da”, reče on, osjećajući olakšanje što je ona shvatila smisao usprkos tome što se njegov jezik spoticao preko riječi.

“Obiteljska stvar. *Razumijem*. “ Njezin se osmijeh od uha do uha pretvorio u mrštenje koje je, zapravo, bilo manje uznemirujuće – očnjaci se nisu toliko vidjeli. Prsti kojima je stezala zavjese nenamjerno su pandžama prošli kroz skupu tkaninu; trznuvši se, oslobodila je ruku i ušuškala je iza leđa. Glas joj se utišao: “Dakle, Vorkinja je, sve je to lijepo i krasno. All *voli* li ga?”

Roic je čuo neobičan naglasak u njezinu glasu, ali nije bio siguran kako bi ga protumačio. “Posve sam siguran u to, gospodo”, odano je priznao. To što se buduća milady mrstila i bila u mračnom raspoloženju sigurno je imalo veze s predbračnom nervozom koja se nagomilala na stres zbog ispita, a sve se to nataložilo na njezinu ne tako davnu uciviljenost.

“Naravno.” Njezin je smijehak bljesnuo pomalo usiljeno. “Služite li dugo pod lordom Vorkosiganom, oružniče Roic?”

“Od prošle zime, gospodo, kad se ispraznilo mjesto u postrojbi oružnika Vorkosiganovih. Poslali su me uz preporuku iz Hassadarske gradske straže”, doda on pomalo prkosno, kao da je izaziva da se naruga njegovu skromnom, nimalo vojničkom podrijetlu. “Vidite, grofovih dvadeset oružnika uvijek su ljudi iz njegova Okruga.”

Nije pokazala nikakvu reakciju; bilo je očito da njoj Hassadarska gradska straža ne znači ništa.

On je njoj uzvratio pitanjem: “Jeste li vi dugo... služili pod njim? Tamo gore?” U galaktičkim zabačenim prostranstvima u kojima je milord skupio tako egzotične prijatelje.

Lice joj se smekšalo i na njemu se opet pojavio osmijeh s očnjacima. “Na izvjestan način, cijeli svoj život. Odnosno, otkad je moj pravi život počeo, prije deset godina. On je velik čovjek.” Ovo je posljednje izrekla s dubokim uvjerenjem.

Pa, u svakom je slučaju on bio *sin* velikog čovjeka. Grof Aral Vorkosigan bio je kolos koji je opkoračio posljednjih pola stoljeća barrayarske povijesti. Lord Miles imao je manje javnu karijeru. O kojoj nitko ništa nije htio reći Roicu, najmlađem oružniku koji nije bio bivši CarSigovac kao milord i većina ostalih oružnika.

Pa ipak, Roicu se mali lord *svidao*. S obzirom na ozljede od rođenja i sve to – Roic se suzdržao od pogrдне riječi *mutacija* – cijeloga mu je života bilo teško, usprkos tome što je bio visoka roda. Njemu je bilo teško postići i uobičajene stvari, kao na primjer... vjenčati se. Iako milord ima pameti napretek, što je vjerojatno naknada za njegovo zakržljalo tijelo. Roic bi samo želio da milord ne misli kako je njegov najnoviji oružnik tikvan.

“Kad se spustite stubama, knjižnica je odmah zdesna, samo prođete kroz prvu sobu.” Kako bi olakšao svoj bijeg pred ovom gigantskom, uznemirujućom ženom, dotaknuo je prstima čelo, opraštajući se od nje salutiranjem. “Večera će danas biti ležerna, ne morate se oblačiti.” Dok je ona zbunjeno gledala dolje, prema svojim od puta

zgužvanim ružičastim hlačama i jakni, on je dodao: “To jest, ne morate se posebno dotjerivati. Ovo što imate na sebi sasvim je u redu.”

“Oh”, odgovorila je ona, s očitim olakšanjem. “To već ima više smisla. Hvala vam.”

Nakon što je obavio svoj rutinski sigurnosni obilazak kuće, Roic se vratio do predsoblja odmah uz knjižnicu, da bi tamo zatekao golemu ženu i pilota kako razgledavaju rasprostrte svadbene darove koji su ondje bili privremeno smješteni. Sve veća gomila stvari stizala je tjednima. Svaki je dar bio predan Pymu koji bi ga razmotao, obavio sigurnosnu provjeru i ponovno umotao, a kad bi zaručenom paru vrijeme dopuštalo, oni bi ih ponovno odmatali pa izložili s karticom na kojoj je pisalo ime darovatelja.

“Gle, Arde, tu je tvoj”, rekla je narednica Taura. “A tu je i Ellin.”

“Oh, za što se na kraju odlučila?” zapitao je pilot. “U jednom trenutku mi je rekla kako razmišlja o tome da mladenki pošalje ogrlicu za discipliniranje pasa od bodljikave žice, za Milesa, ali bojala se da bi to moglo biti pogrešno shvaćeno.”

“Ne...” Taura je podigla debeli vodopad nečeg crnog i blistavog, dugačak koliko je ona bila visoka. “Čini se da je to nekakav krzneni kaput – ne, čekaj – to je pokrivač. Prekrasan je. Opipaj ga, Arde. Nevjerojatno je mekan. I topao.” Prislonila je podeblji nabor uz jedan svoj obraz, a onda joj s usana poleti oduševljen smijeh. “Pa to prede!”

Mayhewove su se obrve popele na pola puta prema kosi koja mu se povlačila s čela. “To je živo krzno – genetički proizvod. Izgleda upravo kao ono koje je Miles jednom darovao *Ellie*. Ako reciklira njegove darove, onda je poruka prilično jasna.” Zastao je s oklijevanjem. “Iako, pretpostavljam... ako je kupila novo za sretan par, onda je poruka sasvim drugačija.”

“Uh.” Taura je nagnula glavu u stranu i namrštila se prema krznu. “Moj je život prekratak za mutne zagonetke, Arde. Onda, koje je?”

“Pojma nemam. U mraku su svi mačji pokrivači... pa, u ovom slučaju crni. Pitam se je li namjeravala da to bude nekakav komentar?”

“Pa, ako jest, da se nisi *usudio* objaviti ga jednoj mladenki, ili se kunem da ću ti oba uha pretvoriti u čipkaste ubrusiće.” Podigla je svoje prste s pandžama i promigoljila njima. “Ručno.”

Ako je bilo suditi po kratkom i širokom pilotovu osmijehu, prijetnja je bila samo šala, ali po tome kako se kratko i pokorno naklonio, ne baš posve prazna. U tom je trenutku Taura primijetila Roica, pa ponovno smotala živo krzno u njegovu kutiju i diskretno tutnula ruke iza leđa.

Vrata knjižnice u zamahu su se otvorila i lord Vorkosigan gurne glavu kroz njih. “Ah, tu ste vas dvoje.” Ušetao je u predsoblje. “Elena i Baz sići će svaki čas – ona hrani malu Cordeliju. Taura, ti si dosad zacijelo izgladnjela. Uđi i probaj predjela. Moja kuharica je nadmašila samu sebe.”

S mnogo se naklonosti nasmiješio pregolemoj narednici. I dok je Roicovo tjeme jedva dosezalo do njezina ramena, milord je gledao otprilike u kopču njezina remena.

Roicu padne na pamet kako Taura njega nadvisuje gotovo u istom omjeru u kojem su dame prosječna rasta nadvisivale lorda Vorkosigana. Ovako njemu žene izgledaju *uvijek*.

Oh.

Milord je mahanjem utjerao svoje goste u knjižnicu, ali umjesto da krene za njima, zatvorio je vrata i domahnuo Roicu da mu pride. Zamišljeno je podigao pogled prema svom najvišem oružniku, pa spustio glas.

“Želim da sutra ujutro odvezeš narednicu Tauru u Stari grad. Nagovorio sam tetu Alys da upozna Tauru sa svojom modisticom i opremi je barrayarskom damskom garderobom koja će odgovarati skorašnjem tulumu. Organiziraj da im budeš na raspolaganju tijekom cijelog dana.”

Roic je progutao slinu. Milordova teta, lady Alys Vorpatril, bila je na svoj način najstrašnija od svih žena koje je Roic ikada sreo, čak i u usporedbi s onima koje su bile više od njega. Bila je općepriznati arbitar visokih Vorova u glavnom gradu i imala je posljednju riječ u pitanjima mode, ukusa i pristojnog ponašanja, a bila je i službena domaćica samog Cara Gregora. A njezin je jezik čovjeka mogao izrezati u trake i ostatak njih svezati u mašnicu prije nego što bi dospjele pasti na pod.

“Pa kako ste, *k vragu*, uspjeli—” počeo je Roic, a onda se prekinuo.

Milord se zasmijuljio. “Bio sam vrlo uvjerljiv. Osim toga, lady Alys uživa u izazovima. Uz malo sreće, možda čak uspije rastaviti Tauru od te ružičaste boje koju tako obožava. Neka joj je prokleta budala jednom rekla kako je to boja koja nije prijeteća, i ona je sad koristi u potpuno neodgovarajućoj odjeći – i količinama – a tako joj *loše* pristaje – no, teta Alys bit će sposobna izaći s tim na kraj. Ako itko zatraži tvoje mišljenje – iako to baš nije vjerojatno – uvijek glasaj za ono što je odabrala Alys.”

Ne bih se usudio učiniti drugačije, uspio je Roic ne bubnuti naglas. Uspravio se i nastojao izgledati kao inteligentan slušatelj.

Lord Vorkosigan potapšao je prstima šav svojih hlača, dok mu je osmijeh blijedio. “Također se pouzdajem u tebe da se pobrineš da Tauru nitko, ovaj, ne počasti uvredom ili je dovede u neugodnu situaciju, ili... pa, znaš na što mislim. Doduše, pretpostavljam da nećeš moći spriječiti ljude da bulje. Ali budi njezina prethodnica na svim javnim mjestima i pazi da je odvedeš što dalje od mogućih problema. Volio bih da imam vremena osobno je pratiti, ali su se ove pripreme za vjenčanje propisno zahuktale. Hvala Bogu, još malo pa je i to gotovo.”

“Kako se drži madame Vorsoisson?” sramežljivo je pitao Roic. Već se dva dana pitao bi li nekome trebao prijaviti neobuzdani plač, ali buduća milady sigurno nije bila svjesna kako je njezin prigušeni slom u jednom od stražnjih hodnika Kuće Vorkosigan imao svjedoka koji se užurbano povukao.

No ako je bilo suditi po iznenada opreznom izrazu na milordovu licu, možda je on i znao za to. “Ona je... pod dodatnim stresom ovih dana. Nastojao sam s njezinih pleća skinuti što je više bilo moguće organizacijskih stvari.” Njegovo slijeganje ramenima nije bilo tako utješno kao što je moglo biti, činilo se Roicu.

Milord se razvedrio. “U svakom slučaju, želim da se narednica Taura sjajno provede tijekom svog boravka na Barrayaru. To je vjerojatno njezina jedina prilika da ga obide. Želim da, kad se osvrne na ovaj tjedan, misli o njemu kao o... *k vragu*, želim da se

osjeća kao Pepeljuga koja se čarolijom našla na balu. Bog zna da je to zaslužila. Ponoć odzvoni prokleta prebrzo.”

Roic se u mislima pokušao pomiriti sa slikom lorda Vorkosigana kao vilenjačkog kuma goleme žene. “Dakle... a tko je zgodni kraljević?”

Milesov se osmijeh iskrivio; u njegovu je uvučenu dahu odzvonilo nešto gotovo nalik na bol. “Ah. Da. To će biti središnji problem. Zar ne?”

Otpustio je Roica svojim uobičajenim, ležernim salutiranjem, nejasnim zamahom prstiju u blizini čela, pa pošao za svojim gostima u knjižnicu.

Tijekom cijele svoje karijere u Hassadarskoj gradskoj straži, Roic nikad nije bio u dućanu s odjećom koji bi bio nalik na onaj modistice lady Vorpatril. Ništa osim diskretne mjedene ploče na kojoj je bilo ugravirano jednostavno *Estelle*, nije odavalo njegov položaj u glavnoj ulici Vorbarr Sultane. Oprezno se uspeo na drugi kat, dok su masivni koraci narednice Taure škripali na sagom presvučenim stubama iza njega, pa gurnuo glavu u tihi prostoriju koja je izgledala kao salon vorse dame. Nigdje na vidiku nije bilo vješalica s odjećom ili krojačkih lutki, samo debeli sag, prigušena rasvjeta, te stolići i stolci koji su izgledali prikladno da se na njima ponudi raskošna zakuska u Carskoj rezidenciji. Na njegovo olakšanje, lady Vorpatril stigla je prije njih i sad je stajala, čavrljajući s još jednom ženom u tamnoj haljini.

Dvije su se žene okrenule kad je Taura iza Roica pognula glavu da ne udari u dovratka, pa se ponovno uspravila. Roic pristojno kimne u znak pozdrava. Nije mogao ni zamisliti što je milord rekao svojoj teti, ali kad je ona podigla pogled prema Tauri, oči su joj se tek lagano raširile. Ni druga žena nije ustuknula pred očnjacima, pandžama i visinom, ali kad su joj oči poletjele niz ružičasto odijelo, trznula se.

Uslijedila je kratka stanka; lady Alys odaslala je Roicu upitan pogled, pa on razabere kako je zacijelo njegov posao da najavi posjetiteljicu, baš kao što je činio i u Kući Vorkosigan. “Narednica Taura, milady”, reče on glasno i stane, u nadi da će dobiti još koju naznaku.

Trenutak poslije, lady Alys napustila je svaku nadu da će od njega biti koristi, pa je krenula naprijed, smiješeći se i pružajući ruke: “Narednice Taura. Ja sam tetka Milesa Vorkosigana, Alys Vorpatril. Dopustite mi da vam poželim dobrodošlicu na Barrayar. Moj nećak mi je ispričao ponešto o vama.”

Nesigurno, Taura pruži golemu ruku, progutavši njome vitke prste lady Alys, pa je oprezno protrese. “Bojim se da on meni nije ispričao previše o vama”, rekla je. Stidljivost je njezin glas pretvorila u promuklo gundanje. “Ne poznajem mnogo tetki. Nekako sam mislila da ćete biti stariji... i ne tako lijepi.”

Lady Alys kimne, ne bez odobravanja. Tek je nekoliko srebrnih pramenova u njezinoj kosi i lagano omekšavanje njezine kože odavalo Roicovim očima njezinu dob; bila je energična, elegantna i do kraja suzdržana, kao i uvijek. Predstavila je drugu ženu, madame Nekako - ali ne Estelle, iako joj je Roic u mislima smjesta pripisao to ime – koja je očito bila viša modistica.

“Vrlo sam sretna što imam priliku posjetiti Milesov – rodni planet lorda Vorkosigana”, rekla im je Taura. “Iako, kad me pozvao da dođem u doba Zimoslave, nisam bila sigurna je li u pitanju lov ili društveni događaj i trebam li spakirati oružje ili haljine.”

Osmijeh lady Vorpatri se izoštrio. “Haljine *jesu* oružje, draga moja, ako su u dovoljno vještim rukama. Dopustite nam da vas upoznamo s ostatkom vaše topničke podrške.” Pokazala je prema vratima na suprotnom kraju sobe, iza kojih su se, moglo se pretpostaviti, nalazile mnogo korisnije radionice, pune laserskih skenera, konzola s krojevima, prečki s kojih su visjele egzotične tkanine, te stručnih švelja. Koliko je Roic znao o tome, tamo su se mogli nalaziti i čarobni štipići.

Druga je žena kimnula. “Molim vas, dođite, narednice Taura – mnogo toga moramo danas obaviti. Lady Alys kaže mi...”

“Milady?” zazvao je Roic u laganoj panici prema njihovim likovima koji su se gubili. “Što da ja radim?”

“Pričekajte nekoliko trenutaka ovdje, oružniče”, promrmljala je lady Alys preko ramena. “Vratit ću se.”

I Taura se osvrnula prema njemu, upravo prije nego što su se vrata za njom zatvorila, a izraz koji je preletio njezinim čudnovatim licem na trenutak se činio gotovo kao preklinjanje – *Ne napuštaj me*.

Da sjedne na jedan od stolaca? Zaključio je da se to ne usuđuje učiniti. Nekoliko je trenutaka stajao, hodao prostorijom, pa konačno zauzeo stražarski položaj u kojem je, zahvaljujući nedavnom dugotrajnom vježbanju, mogao nepomično ostati čitav sat, oslonivši se leđima o lijepo ukrašen zid.

Malo poslije, vratila se lady Vorpatri, s hrpom svijetloružičaste tkanine prebačenom preko ruke. Uvalila ju je Roicu.

“Ondesi ovo mom nećaku i reci mu da to sakrije. Ili još bolje, da to spali. Neka učini što bilo, samo neka ni pod koju cijenu ne dopusti da ta odjeća ponovno padne toj mladoj ženi u ruke. Vрати se za, otprilike, oh... četiri sata. Ti si daleko najukrasniji od svih Milesovih oružnika, ali nema potrebe da u međuvremenu virkaš uokolo i zakrčuješ Estellinu sobu za primanje. Samo ti kreni.”

Spustio je pogled prema njezinu savršeno dotjeranom tjemenu i zapitao se kako to da njoj *uvijek* uspije u njemu izazvati osjećaj da ima četiri godine, ili potrebu da se sakrije u veliku vreću. Izlazeći, Roic se tješio mišlju kako ona jednako djeluje i na svog nećaka koji je imao trideset jednu godinu i koji je dosad već trebao razviti otpornost.

U dogovoreno se vrijeme ponovno javio na dužnost, samo da bi još dvadeset minuta hladio pete. Nekakva mlada modistica ponudila mu je čaj ili vino dok čeka, što je on pristojno odbio. Konačno, vrata su se otvorila, a kroz njih su dolebdjeli glasovi.

Nepogrešivo je razabrao Taurin grleni bariton. “Nisam baš sigurna, lady Alys. Nikad u životu nisam nosila ovakvu suknju.”

“Pa, morat ćete nekoliko minuta vježbati sjedanje, ustajanje i hodanje. Oh, Roic se vratio, baš dobro.”

Lady Alys prva je ušla, prekrížila ruke i, što je bilo prilično čudno, pogledala Roica.

Za njom je ušla zapanjujuća vizija u lovački zelenoj boji.

Oh, dakako da je to još uvijek bila Taura, ali... koža koja se uz ružičastu boju doimala bolesno i bez sjaja, sad se otkrila kao blistava slonovača. Zelena joj je jakna bila sasvim pripijena uz struk. Iznad njega, blijeda ramena i dugačak vrat kao da su procvali iz ovratnika od bijelog platna; ispod, donji se dio jakne lagano širio preko gornjeg dijela bokova. Uska je suknja nastavljala svoj dugi pad sve do njezinih snažnih listova. Široke platnene manšete, ukrašene diskretnom bijelom pletenicom činile su da njezine ruke izgledaju, ako već ne sitne, a onda barem skladne. Nestao je i ružičasti lak za nokte, a zamijenila ga je tamna nijansa mahagonija. Teška pletenica koja joj je padala niz leđa bila je pretvorena u tajanstveni aranžman čvorova, priljubljen uz glavu i urešen zelenim... šeširom? Perom? U svakom slučaju, zgodnim malim naglaskom nakrivljenim na jednu stranu. Čudnovat oblik njezina lica iznenada se više nije činio izobličnim, već produhovljenim i umjetničkim.

“O, da”, reče lady Vorpatri. “To će biti dobro.”

Roic je zatvorio usta.

Uz nakrivljen smijeh, Taura oprezno korakne naprijed. “Ja sam po zanimanju tjelešničarica”, reče ona, očito nastavljajući razgovor s lady Vorpatri. “Kako u ovoj odjeći mogu nekome izbiti zube?”

“Draga moja, žena odjevena u *ovaj* kostim, imat će na raspolaganju dragovoljce koji će za nju rado izbiti zube neugodnim osobama”, reče lady Alys. “Zar ne, Roic?”

“Ako jedni druge ne pregaze, utrkujući se tko će prvi stići”, progutao je slinu Roic, pa pocrvenio.

Jedan se kut tih širokih usana uzdigao; činilo se da zlatne oči svjetlucaju poput pjenušca. Ugledala je dugačko zrcalo koje je na rezbarenom stalku stajalo u jednom kutu, pa mu prišla i pomalo nesigurno pogledala onaj dio sebe koji se u njemu odražavao. “Znači, djelotvorno je?”

“Upravo zastrašujuće”, ustvrdio je Roic.

Roic, iza Taurinih leđa, presretne bijesan pogled lady Alys. S njezinih je usana pročitao *Ne, ti idiote!* Potonuo je u prestravljenju šutnju.

“Oh.” Taurin je osmijeh s očnjacima izbljedio. “Ali ja već strašim ljude. Ljudska su bića tako krhka. Ako ih čovjek pravilno zgrabi, može im otkinuti glavu. Ja bih voljela... *privući* nekoga. Za promjenu. Možda bih ipak trebala odjenuti onu ružičastu haljinu s volanima.”

Lady Alys glatko reče: “Složile smo se da izgled početnice odgovara mnogo mlađim djevojkama.”

“Mislite, nižima.”

“Postoje razne vrste ljepote. Vašoj je potrebno dostojanstvo. *Ja* se nikad ne bih odjenula u ružičasto s volanima”, dodala ona, kako se Roicu činilo, pomalo očajno.

Taura ju je, očito pod dojmom rečenoga, motrila. “Ne... pretpostavljam da ne biste.”

“Jednostavno ćete privući odvažnije muškarce.”

“Oh, *to* znam.” Taura slegne ramenima. “Samo sam se nadala... da ću barem jednom imati širu mogućnost izbora.” Ispod glasa je dodala: “U svakom slučaju, on je sad zauzet.”

Koji on? nije si Roic mogao pomoći da se ne zapita. U svakom slučaju, kad je to rekla, zvučala je prilično žalosno. Neki vrlo visoki obožavatelj, kojega sad nije bilo na vidiku? Netko viši od Roica? U blizini nije bilo previše muškaraca koji bi odgovarali tom opisu.

Lady Alys zaokružila je poslijepodne time što je svoju novu štíćenicu povela u ekskluzivnu kavanu koju su često pohodile visoke vorse matrone. Pokazalo se da je to dijelom imalo za svrhu poduku, a dijelom je trebalo gorivom napuniti Taurin divlji metabolizam. Dok je konobar nosio tanjur za tanjurom, lady Alys iznijela je žustru poplavu savjeta o svemu, od ljupkog izlaženja iz zemaljskog vozila, preko ponašanja za stolom, do zakučastih pojedinosti vorse društvene ljestvice. Usprkos svom natprosječnom stasu, Taura je bila po prirodi gipka i dobro usklađena, pa se činilo da napreduje gotovo Roicu pred očima.

Unovačen kao gospodin na kojem će se vježbati, Roic se zatekao kako i sam obavlja neke oštre izmjene. Isprva se osjećao vrlo upadljivim i nespretnim, sve dok nije shvatio da je uz Tauru gotovo nevidljiv. Ako su i privukli postrance bačene poglede ostalih gostiju, barem su primjedbe bile izrečene tihim glasom ili dovoljno daleko da nije bio prisiljen na njih obraćati pozornost. U svakom slučaju, Taurina je pozornost bila posve usmjerena na njezinu mentoricu. Za razliku od Roica, njoj ništa nije trebalo dvaput govoriti.

Kad se lady Vorpatril udaljila kako bi s glavnim konobarom raspravila neku sitnu pojedinost, Taura se nagnula naprijed i šapnula: “Ona je *jako* dobra u ovome, zar ne?”

“Da. Najbolja.”

Ponovno se naslonila, zadovoljno se osmjehujući. “Milesovi su ljudi obično najbolji.” Procjenjivački je motrila Roica.

Konobar je vodio dobro odjevenu vorsku matronu koja je za sobom vukla djevojčicu staru otprilike kao i Nikki, prema njihovu stolu. Djevojčica je naglo zastala i zabluljala se u Tauru. Podigla je ruku i zaprepašteno pokazala prstom. “Mama, pogledaj ovu divovsku...”

Majka ju je zgrabila za ruku, uputila im uzrujan pogled, pa počela šaptom koriti dijete kako nije pristojno pokazivati prstom. Taura je pokušala djevojčici uputiti širok, prijateljski osmijeh. Pogreška...

Djevojčica je zavrištala i zakopala lice u majčinu suknju, izbezumljeno se rukama hvatajući za nju. Žena je odaslala Tauri bijesan, prestrašen pogled, pa odgurala djevojčicu dalje, ne prema stolu, već prema izlazu. Na drugoj strani prostorije, glava lady Alys naglo se okrenula.

Roic je ponovno pogledao Tauru i smjesta to požalio. Njezino se lice zamrznulo u zaprepaštenju, a onda uznemireno snuždilo; činilo se kao da će svaki čas zaplakati, ali se suzdržala, duboko udahnuvši i na trenutak zadržavši dah.

Napet kao da će poskočiti – kamo? – Roic se ipak bespomoćno opustio u svom stolcu. Zar ga milord nije *posebno* uputio da spriječi ovakve stvari?

Progutavgi slinu, Taura je ponovno počela normalno disati. Izgledala je tako blijedo kao da je upravo primila ubod nožem. Ali što je on mogao učiniti? Pa nije valjda mogao izvući ošamut i srediti prestravljeno dijete neke vorse dame...

Primijetivši incident, lady Alys se brzo vratila. Uputivši Roicu posebno namršten pogled, kliznula je natrag na svoj stolac. Izgladila je trenutak nekom usputnom primjedbom, ali izlazak nije povratio prijašnju vedrinu; Taura se nastojala sniziti i sjediti kao da je manja, što je bio uzaludan napor, a kad god bi se poželjela nasmijati, zaustavila bi se i pokušala rukom prekriti usta.

Roic je poželio da je ponovno u Hassadaru i da u ophodnji prolazi mračnim ulicama.

S osobama koje su mu bile povjerene, u Kuću Vorkosigan vratio se s osjećajem da je bio provučen kroz stroj za mljevenje mesa. Natraške. Nekoliko puta. Virkao je oko tornja kutija s odjećom koje je nosio – ostalo će, uvjerila je madame Estelle Tauru, biti dostavljeno na vrijeme – i uspio da ih, prolazeći kroz rezbarena vrata, ne ispusti. Prema uputama lady Vorpatril, predao je kutije dvjema sobaricama koje su ih smjesta odnijele.

Milordov je glas dopro iz predvorja knjižnice. “Jesi li to ti, teta Alys? Ovdje smo.”

Roic je, sa zakašnjenjem stupajući za dvjema raznorodnim ženama, stigao upravo na vrijeme da vidi kako milord predstavlja narednicu Tauru svojoj zaručnici, madame Ekaterini Vorsoisson. Kao i svi – kako se činilo, svi osim Roica – i ona je očito bila unaprijed upozorena. Nije čak ni trepnula dok je pružala ruku golemoj galaktičkoj ženi, izražavajući besprijeckorno pristojnu dobrodošlicu. Buduća je milady večeras izgledala iznureno, iako je to dijelom moglo biti i zbog sumorne, sive žalobne odjeće koju je još uvijek nosila, te kose začesljane u strogu punđu. No odjeća se slagala sa sivim civilnim odijelom koje je milord najviše volio, pa su odavali dojam dvoje igrača iz iste ekipe.

Milord je promotrio novu zelenu odjeću s neglumljenim oduševljenjem. “Sjajan posao, teta Alys! Znao sam da se mogu osloniti na tebe. Taura, s tom frizurom izgledaš predivno.” Virnuo je prema gore. “Zar su flotni liječnici razvili neki novi tretman za produljenje? Ne vidim ni jednu sijedu. Sjajno!”

Ona je zastala, pa odgovorila: “Ne, samo su mi napravili boju po mjeri, pa sad farbam sve u tonu svjetlijih.”

“Ah.” Načinio je kretnju kao da se ispričava, kao da želi izbrisati svoje posljednje riječi. “Pa, izgleda vrlo lijepo.”

Iz predvorja su odjeknuli novi glasovi, oružnik Pym puštao je u kuću posjetitelja.

“Ne trebaš me najavlјivati, Pym.”

“Dobro onda, gospodine, on je ovdje. I lady Alys je upravo stigla.”

“To je još bolje.”

Izgovarajući te riječi, ušao je Simon Illyan (CarSig, u mirovini) i prignuo se kako bi poljubio ruku lady Alys i ušuškao je pod svoju. Ona mu se mlo nasmiješila, a on ju je privukao k sebi. I on je, također, svoje upoznavanje s visoko izdignutom narednicom Taurom podnio posve mirno, nagnuvši se i nad njezinu ruku, govoreći: “Tako mi je drago što vas konačno imam prilike upoznati, narednice. Nadam se da je vaš posjet Barrayaru dosad bio ugodan.”

“Da, gospodine”, zagrmjela je ona, očito uspijevajući suzdržati potrebu da salutira ovom čovjeku samo zato što je on još uvijek držao njezinu ruku. Roic je nije krivio; i on je bio viši od Illyana, ali zastrašujući je bivši šef CarSiga i u *njemu* budio potrebu za salutiranjem, a *on* čak nikad i nije bio u vojsci. “Lady Alys je bila divna.” Činilo se kako nitko neće spomenuti nesretni događaj u kavani.

“Nisam iznenađen. Oh, Miles”, nastavio je Illyan. “Upravo dolazim iz Carske rezidencije. Kad sam se opraštao od Gregora stigle su dobre vijesti. Lord Vorbataille danas je popodne uhićen u zračnoj luci Vorbarr Sultane, dok je pokušavao prurušen pobjeći s planeta.”

Milord je ispuštao dah. “To bi, dakle, trebalo *taj* ružni slučaj privesti kraju. Bojao sam se da će se razvući kroz Zimoslavu.”

Illyan se nasmiješio. “Pitao sam se je li primicanje Zimoslave zapravo razlog silnoj energiji koju si u taj slučaj ulagao.”

“Heh. Neću biti sumnjičav prema dragom Gregoru i poći ću od pretpostavke da nije imao na umu moj privatni rok kad mi je dodijelio taj slučaj. Ali ta se zbrka neočekivano umnožila.”

“Slučaj?” zapitala je narednica Taura.

“Moj je novi posao Carskog revizora za Cara Gregora krenuo čudnim i neočekivanim putem i, prije otprilike mjesec dana, pretvorio se u kriminalističku istragu”, pojasnio je milord. “Otkrili smo da se lord Vorbataille – grofovski nasljednik, kao i ja – iz jednog od naših južnih okruga, umiješao u krijumčarski lanac Jacksonova Skrovišta. Moguće je i da su ga podmitili. U svakom slučaju, u trenutku kad su ga sustigli vlastiti grijesi, bio je do nosa u protuzakonitoj trgovini, otmicama i ubojstvu. Vrlo neugodno društvo i drago mi je što mogu prijaviti da sad više nisu u poslu. Gregor razmatra mogućnost da neke Jacksonijance pošalje kući u ljesu, prikladno zamrznute; neka oni koji su ih podržavali odluče jesu li vrijedni troškova oživljavanja. Ako se Vorbatailleu na kraju sve dokaže, mislim da će mu... zbog njegova oca, biti dopušteno da izvrši samoubojstvo u svojoj ćeliji.” Milord je napravio grimasu. “A ako se to ne dogodi, morat ćemo nagovoriti Vijeće grofova da odobri nešto izravnije iskupljenje vorse časti. Ne možemo dopustiti da se korupcija na tako visokoj razini proširi i sve nas ocrni.”

“Gregor je vrlo zadovoljan poslom koji si obavio na tom slučaju”, primijetio je Illyan.

“Kladim se da jest. Na svoj prigušeni način, pobjesnio je zbog otmice *Princeze Olivije*. Nenaoružani brod, svi oni jadni mrtvi putnici – Bože, kakva noćna mora.”

Roic je sve to slušao pomalo čeznutljivo. Mislio je kako je mogao dati više od sebe tijekom prošlog mjeseca kad je milord zujao amo-tamo, baveći se nekim slučajem od iznimne važnosti, ali Pym ga nije dodijelio na dužnost. Istina, netko je morao držati noćnu stražu u Kući Vorkosigan. Tjedan za tjednom...

“Ali dosta o tim gadnim poslima” – milord je uhvatio zahvalan pogled madame Vorsoisson – “vratimo se mi veselijim stvarima. Ljubavi, zašto ne bi dovršila otvaranje ovog paketa?”

Madame Vorsoisson ponovno se okrenula prema natrpanom stolu i zadaći koju je prekinuo dolazak svih njih. “Evo i posjetnice. Quinn. Ponovno?”

Milordove su se obrve podigle. “Što, ovaj put nema proste pjesmice? Kakvo razočaranje.”

“Možda je ovaj dar iskupljenje za... oh, zaboga. Rekla bih da jest. I to čak sa Zemlje!” Iz male je kutije izvukla kratku ogrlicu od tri reda jednakih bisera i podigla je prema grlu. “Sasvim uz vrat, oh, kako su lijepi.” Smjesta je podigla nizove sjajkastih kuglica do vrata, držeći straga dva kraja kopče.

“Hoćeš da je zakopčam?” ponudio se njezin mladoženja.

“Samo na trenutak...” Prignula je glavu, a milord je podigao ruke i petljao po kopči na njezinu zatiljku. Prišla je zrcalu koje je stajalo uz kamin u kojem nije gorjela vatra, pa se okrenula, motreći kako izvanredan ukras hvata svjetlost, te se zagonetno nasmiješila milordu. “Rekla bih da savršeno pristaju onome što ću preksutra odjenuti. Što vi mislite, lady Alys?”

Lady Alys nakrivila je glavu kako bi obavila modnu prosudbu. “Pa, da, zaista.”

Milord se poklonio ovoj objavi najvišeg autoriteta. Pogled koji je izmijenio sa svojom mladenkom Roicu je bilo teže odgonetnuti, no činilo se da je zadovoljan, da čak osjeća olakšanje. Narednica Taura se, promatrajući tu međuigru, s nelagodom namrštila.

Madame Vorsoisson skinula je nisku i položila je u baršunom optočenu kutiju u kojoj su meko blistali. “Miles, mislim da bismo trebali tvojim gostima dopustiti da se osvježe prije večere.”

“Oh, da. Osim što na trenutak moram posuditi Simona. Hoćete li nas ispričati? Kad svi budete spremni, aperitivi će ponovno biti posluženi u knjižnici. Neka netko obavijesti Ardea. Gdje je Arde?”

“Nikki ga je zarobio i odveo”, reče madame Vorsoisson. “Vjerojatno bih trebala otići izbaviti jadnog čovjeka.”

Milord i Illyan povukli su se u knjižnicu. Lady Alys otpratila je Tauru, vjerojatno na posljednju poduku iz barrayarskog bontona prije večere s grofom i groficom Vorkosigan koja je trebala uslijediti. Taura se ponovno osvrnula prema mladenki, još se uvijek mršteći. Roic je s izvjesnim žaljenjem promatrao divovsku ženu kako izlazi, ometen iznenadnim razmišljanjem o tome kako bi bilo biti u ophodnji hassadarskim uličicama *s njom*.

“Milady – to jest, madame Vorsoisson”, počeo je Roic kad se ona okrenula kako bi pošla.

“Ne zadugo.” Nasmiješila se i okrenula prema njemu.

“Što je s – koliko godina ima narednica Taura? Ako znate.”

“Koliko je meni poznato, oko dvadeset šest standardnih.”

Znači, malo mlađa od Roica. Činilo mu se nepoštenim što su galaktičke žene tako silno... složene. “Pa zašto joj onda kosa sijedi? Ako je proizvedena bioinženjeringom, čudi me da su sprčkali takve pojedinosti.”

Madame Vorsoisson napravila je mali pokret rukom, kao da se ispričava. “Vjerujem da je to njezina osobna stvar. Ja ne bih trebala o tome raspravljati.”

“Oh.” Roicovo se čelo zbunjeno namrštilo. “Otkud dolazi? Gdje ju je milord upoznao?”

“Tijekom jedne od svojih nekadašnjih misija u tajnim operacijama, tako mi je rekao. Spasio ju je iz posebno gadnog bioinženjerijskog pogona na Jacksonovu Skrovištu. Pokušavali su razviti supervojnika. Kad je spašena iz ropstva, postala je posebno dragocjenom članicom njegove operativne ekipe.” Malo se zamislila, pa dodala: “A povremeno mu je bila i ljubavnica. Koliko sam shvatila, također dragocjena.”

Roic se iznenada osjetio vrlo... ruralno. Kao seljačina iz zabiti. Nije uspijevaao držati korak s ovim produhovljenim, galaktički prožetim vorskim životom u glavnom gradu. “Ovaj... *rekao* vam je? A... a vama to ne smeta?” Pitao se je li nju susret s narednicom Taurom uznemirio više nego što je bila voljna pokazati.

“To je bilo prije nego što je mene upoznao, Roic.” Smiješak joj se lagano zgrčio. “Zapravo nisam bila sigurna ispovijeda li se ili se pravi važan, ali sad kad sam je vidjela, rekla bih da se ipak pravio važan.”

“Ali... ali kako bi... mislim, ona je tako visoka, a on je, ovaj...”

Sad su se njezine oči pune smijeha nabrale prema njemu, iako su joj usne ostale ozbiljne. “Toliko mi pojedinosti *ipak* nije ispričao, Roic. To ne bi bilo gospodski.”

“Prema vama? Ne, Pretpostavljam da ne bi.”

“Prema njoj.”

“Oh. Oh. Ovaj, svakako.”

“Ako ti to što pomaže, čula sam ga kako govori da je razlika u visini mnogo manje važna kad ljudi leže. I moram reći da se slažem s tim.” S osmijehom koji se on nikako nije *usuđivao* protumačiti, krenula je u potragu za Nikkijem

Jedva sat poslije toga, Roic se iznenadio kad ga je Pym hitno pozvao ručnom kom-vezom i rekao mu da doveze milordovo zemaljsko vozilo. Parkirao ga je ispod nadstrešnice i ušao u crno-bijelo popločeno predvorje u kojem je zatekao milorda kako pomaže madame Vorsoisson da se temeljito zaštititi od hladnoće.

“Jesi li sigurna da ne želiš da te otpratim?” uznemireno je pitao milord. “Volio bih poći s tobom i uvjeriti se da si u redu stigla kući.”

Madame Vorsoisson pritisnula je ruku na čelo. Lice joj je bilo blijedo i vlažno, gotovo zelenkasto. “Ne. Ne. Roic će me odvesti. Vрати se svojim gostima. Došli su izdaleka, a imaš tako malo vremena za druženje s njima. Žao mi je što sam takva gnjavaža. Prenesi moje duboke isprike grofu i grofici.”

“Ako ti nije dobro, nije ti dobro. Ne moraš se ispričavati. Misliš da bi se mogla razboljeti? Mogao bih ti poslati našeg osobnog liječnika.”

“Ne znam. Nadam se da se to neće dogoditi, ne sad! Uglavnom se čini kao glavobolja.” Ugrizla se za usnicu. “Mislim da nemam groznicu.”

On je podigao ruku da joj dotakne čelo; ona se trznula. “Ne, nisi vruća. Ali sva si vlažna.” Zastao je, pa upitao nešto tiše: “Misliš da si možda nervozna?”

I ona je oklijevala. “Ne znam.”

“Znaš, logistika vjenčanja je pod kontrolom. Sve što ti moraš učiniti jest pojaviti se.”

Osmijeh joj je bio bolan. “A da se pritom ne srušim.”

Ovaj put je on nešto duže šutio. “Znaš, ako dođeš do zaključka da ipak nisi u stanju upustiti se u to, možeš se predomisli. Makar i u posljednji trenutak. Naravno, nadam se da nećeš. Ali želim da znaš kako to možeš učiniti.”

“Ma daj, a dolaze svi, od Cara i Carice pa nadalje? Ne bih rekla.”

“Ja bih i to pokrio, ako bih morao.” Progutao je slinu. “Znao sam da si rekla kako želiš malo vjenčanje, ali nisam bio svjestan da to znači *sitno*. Oprosti.”

Ispustila je dah nekako očajno. “Miles, silno te volim, ali ako ću početi povraćati, zaista bih voljela prije toga stići kući.”

“Oh. Da. Roic, molim te.” Domahnuo je svom oružniku.

Roic uhvati ruku madame Vorsoisson koja je drhtala.

“Ne brini se, Nikkija ću poslati kući s jednim od oružnika poslije deserta, ili kad konačno iznuri Ardea. Nazvat ću tvoju kuću i javiti im da stižeš”, povikao je milord za njom.

Mahnula mu je u znak da je čula. Roic joj je pomogao da uđe u stražnji odjeljak i spustio kupolu. Njezino je obličje u sjeni sjedilo pognuto, a rukama je pridržavala glavu.

Milord je grickao zglob prsta i uznemireno gledao za njima dok su se pred njim zatvarala kućna vrata.

* * *

Roicova je noćna smjena bila skraćena u zoru sljedećeg jutra, kad mu je zapovjednik grofove straže ručnom kom-vezom dojavio da se javi na prednji ulaz u sportskoj opremi; netko od milordovih gostiju želio se malo razgibati.

Stigao je, navlačeći jaknu, i ugledao Tauru koja se, pred Pymovim zbunjenim očima, rastezala i pregibala u nizu žustrih vježbi zagrijavanja. Činilo se da modistica lady Alys nije dospjela kreirati radnu odjeću, jer je golema žena bila odjevena u običnu, dobro iznošenu brodsku trenirku, iako neutralne sive, a ne one zasjajajuće ružičaste boje. Tkanina je obavijala glatke obline vitkog mišićja koje je, a da pritom nije izgledalo kvrgavo, odavalo nepogrešiv dojam suzdržane snage. U ovom je udobnom kontekstu i pletenica koja joj je padala niz leđa izgledala vedro i sportski.

“Oh, oružniče Roic, dobro jutro”, rekla je ona, počela se smiješiti, pa podigla ruku i prekrila usta.

“Ne morate”, mahnuo je nesuvislo Roic. “Ne morate to raditi zbog mene. Meni se sviđa vaš osmijeh.” Shvatio je kako to ipak nije samo pristojna laž. *Sad kad se počinjem navikavati na njega.*

Njezini očnjaci bljesnuše. “Nadam se da vas nisu izvukli iz kreveta. Miles kaže da njegovi ljudi jednostavno kao stazu za trčanje koriste pločnik oko kuće, budući da je dugačak otprilike kilometar. Ne bih rekla da mogu zalutati.”

Roic presretne Pymov pogled. Nije bio pozvan kako bi pazio da milordovi gosti ne zalutaju; bio je ovdje kako bi riješio svaki sukob koji bi mogao nastati ako bi se koji od vozača Vorbarr Sultane, ugledavši je, zaprepašteno zaletio u pločnik ili u drugog vozača.

“Nema problema”, smjesta odvrati Roic. “Obično po ovakvom vremenu kao vježbalište koristimo plesnu dvoranu, ali sad je ukrašavaju za primanje. Što znači da sam

mjesec dana u zakašnjenju s kondicijskim vježbama. Bit će lijepo za promjenu trčati s nekim tko nije toliko stariji, ovaj, tko nije toliko niži od mene.” Kradomice je pogledao Pyma.

Pymov je ledeni osmijeh, dok je unosio šifru za otvaranje vrata, obećavao odmazdu za ovaj udarac. “Lijepo se provedite, djeco.”

Zrak koji je grizao za kožu otjerao je Roicov noćni umor. Poveo je Tauru pokraj straže na glavnom ulazu i smjesta okrenuo desno, uza sivi zid. Poslije nekoliko koraka, ona se pružila i počela lagano trčati. Za samo nekoliko minuta Roic je požalio svoj jeftini žalac upućen sredovječnom Pymu – Taurine duge noge proždirale su daljinu. Roic je jednim okom motrio ranojutarnji promet koji je na sreću još uvijek bio rijedak, a ostatak pozornosti usmjerio je na to da ne osramoti Kuću Vorkosigan time što će se dašćući srušiti. Dok je trčala, Taurine su oči zasjale od oduševljenja, kao da se njezin duh proširio na cijelo njezino tijelo koje se protegnulo da za njega napravi mjesta.

Poslije pet do šest krugova ona se jedva zapuhala, ali je konačno usporila sve do koraka, možda iz sažaljenja prema svom vodiču. “Obiđimo vrt da se malo ohladimo”, zapištao je Roic. Vrt madame Vorsoisson, koji je zauzimao trećinu bloka i bio njezin vjenčani dar milordu, bio je još jedna od stvari koje su ogradama i zidovima bile zaklonjene od pogleda s ulica koje su se križale. Zaobišli su prepreke koje su privremeno, dok ne prođe vjenčanje, priječile pristup javnosti.

“Oh, zaboga”, rekla je Taura kad su zaokrenuli vijugavim puteljkom koji se spuštao između valovitih snježnih brdašaca. Ledeni potočić čija je voda, tamna i svilenkasta, tekla između paperjastih prstiju leda, ljupko je krivudao od jednog do drugog kuta vrta. Svjetlost zore, boje breskve, odbijala se od leda na mladim stablima i grmovima u plavoj sjeni. “Pa to je prelijepo. Nisam očekivala da vrt bude tako lijep zimi. Što rade oni ljudi?”

Ekipa je istovarivala neke lebdeće palete na kojima su bile nagomilane kutije svih veličina, označene s *lomljivo*. Još su dvojica uokolo vukli crijeva za vodu, prskajući odabrane grane, označene žutim ceduljicama, kako bi stvorili još krhkije, blistave ledenice. Obrisi autohtone barrayarske vegetacije postali su, nakon ovakvog posrebrivanja, blistavi i egzotični.

“Postavljaju kipove od leda. Milord je naručio ledeno cvijeće i kipove životinja i sve te stvari kojima će napuniti vrt, budući da su prave biljke većinom pokrivene snijegom. A ako snijega ne bude dovoljno, dodat će se novi. Pravo cvijeće za ceremoniju ne mogu iznijeti do posljednjeg trenutka, sutra popodne.”

“Zaboga, pa zar će se on po ovakvom vremenu vjenčati *vani*? Je li to – to je barrayarski običaj, zar ne?”

“Ovaj, ne. Nije baš. Mislim da je milord zapravo planirao vjenčanje u jesen, ali madame Vorsoisson nije još bila spremna. Ali utuvio si je u glavu da će se vjenčati u vrtu, zato što ga je ona napravila, znate. I tako će on, svih mu svetaca, imati vrtno vjenčanje. Ideja je ta da se ljudi okupe u Kući Vorkosigan, izađu ovamo na izricanje zavjeta, a onda se brzo vrate u plesnu dvoranu na primanje, hranu, ples i sve to.” *I na liječenje ozeblina i pothlađenosti...* “Pretpostavljam da će sve biti u redu ako vrijeme ostane vedro.” Komentare koji su se pojavili u služinskim prostorijama na račun svih

mogućih katastrofa koje su se krile u tom scenariju Roic je odlučio zadržati za sebe. U svakom slučaju, kako se činilo, osoblje Kuće Vorkosigan ujedinilo se u svojoj odlučnosti da pomogne uspjehu nastranog milordova plana.

Taurine su oči blistale u ravnomjernoj svjetlosti zore koja se sad provlačila između zgrada gradskog krajolika koji ih je okruživao. “Jedva čekam da probam haljinu koju mi je lady Alys dobavila za vjenčanje. Odjeća barrayarskih žena je tako zanimljiva. Ali i složena. Na izvjestan način, pretpostavljam da je i to neka vrsta uniforme, ali ne znam trebam li se u njoj osjećati kao novakinja ili neprijateljska špijunka. Pa, pretpostavljam da me prave dame neće upucati. Toliko toga trebam naučiti o tome kako dalje – pretpostavljam da je vama sve to smiješno jednostavno. Vi ste s tim odrasli.”

“Nisam odrastao s *ovim*.” Roic mahne rukom prema zastrašujućoj kamenoj hrpi Kuće Vorkosigan koja se uzdizala iznad visokih, golih stabala. “Moj otac je običan građevinski radnik u Hassadaru – to je glavni grad Okruga Vorkosigan, s ove strane Dendarijskih planina, nekoliko stotina kilometara južno odavde. Tamo se puno gradi. On mi je nudio da mu budem šegrt, ali dobio sam priliku postati gradski stražar, pa sam je i prihvatio – da vam pravo kažem, bez puno razmišljanja. Bilo mi je osamnaest, nisam znao gdje mi je dupe, a gdje glava. Poslije sam dosta toga naučio.”

“Što čuva gradski stražar? Ulice?”

“Između ostaloga. Cijeli grad, zapravo. Radi ono što treba. Čisti prometnu gužvu, prije nego što se pretvori u hrpu iskrivljenog lima, ili poslije. Izlazi na kraj s problemima uzrujanih ljudi, sprečava ih da ne ubiju svoje rođake, ili, ako ne uspije, čisti nered za njima. Ako ima sreće, pronade ukradenu robu. Ja sam često bio u noćnim pješačkim ophodnjama. Čovjek pješice nauči mnogo o mjestu, iz prve ruke. Naučio sam kako rukovati ošamutima, šok-pendrekom i velikim, neprijateljski nastrojenim pijancima. Rekao bih da sam se, poslije nekoliko godina, prilično izvještio.”

“Kako ste završili ovdje?”

“Oh... dogodio se mali incident...” S nelagodom je slegnuo ramenima. “Nekakav poludjeli manijak pokušao je usred prometne gužve upucati sve ljude na Hassadarskom trgu igličnom automatskom puškom koju sam mu ja, ovaj, oduzeo.”

Obrve su joj se podigle. “Ošamutom?”

“Ne, na nesreću. U tom trenutku nisam bio na dužnosti. Morao sam to učiniti golim rukama.”

Ili su se njezine usne podigle, ili su joj se očnjaci boje slonovače produžili.

“U tom trenutku činilo se savršeno smislenim, iako sam se poslije pitao koji mi je vrag bio. Mislim da nisam razmišljao. U svakom slučaju, ubio je samo pet ljudi, a mogao ih je ubiti pedeset pet. Čini se da ljudi misle kako je to bila velika stvar, ali ja sam siguran da je to ništa u usporedbi s onim što ste vi vidjeli tamo vani.” Njegov je podignuti pogled trebao pokazivati udaljene zvijezde, iako je nebo sad bilo blijedoplave boje.

“Hej, ja sam možda velika, ali nisam otporna na igle. Mrzim ono cviljenje kad se otpuste britvasta vlakna i počnu zujati uokolo, makar u sebi znam da su to ona koja su *promašila*.”

“O, da”, reče Roic, slažući se s njom iz sveg srca. “U svakom slučaju, poslije toga je nastala glupa gužva i netko me preporučio milordovu zapovjedniku oružnika, Pymu, i

eto me, tu sam.” Bacio je pogled prema blistavom vrtu koji je izgledao kao iz bajke. “Mislim da sam bolje pristajao hassadarskim ulicama.”

“Ne, Miles je uvijek volio imati veliku podršku. To mu je prištedjelo mnogo malih žalosti. Iako, s velikim žalostima još uvijek moramo izlaziti na kraj redom kako se pojavljuju.”

Trenutak poslije, zapitao je: “Kako ste tjelesno, ovaj, čuvali milorda?”

“Smiješno mi je tako misliti o njemu. Za mene će on uvijek biti mali admiral. Uglavnom tako što sam se nadvijala nad ljude. A ako sam morala, onda sam se i nasmiješila.”

“Ali vaš je osmijeh zaista nekako zgodan”, usprotivio se on i uspio se suzdržati da glasno ne doda *Kad se čovjek navikne na njega*. Još će on naučiti to svjetsko ponašanje.

“Oh, ne. Mislila sam na svoj *drugi* osmijeh.” Koji je i pokazala, nabravši usne unatrag i izbacivši čeljust. Roic je morao priznati kako je to mnogo *širi* osmijeh. I, ovaj, *oštriji*. Upravo su prolazili pokraj radnika na uzdignutom puteljku; a taj je samo dahnuo i skljkao se natraške u hrpu snijega. Brzo poput munje, Taura je posegnula pokraj Roica i uhvatila tešku ledenu figuru lisice u skoku, u prirodnoj veličini, zadržavši je da ne padne na popločeni puteljak i razbije se u komadiće. Roic je podigao na noge čovjeka koji je nerazumljivo brbljao i otesao snijeg sa zimske kabanice, a Taura mu je dodala elegantni ukras s komplimentom o njegovoj umjetničkoj izvedbi.

Roic je uspio ne zadaviti se prigušenim smijehom, barem dok nisu oboje okrenuli leđa tipu i krenuli natrag. “Vidim na što mislite. Je li se kad dogodilo da ne upali?”

“Katkad. Sljedeći bi korak bio da neposlušnike zgrabim za vrat. Budući da su moje ruke bez iznimke bile duže od njihovih, trzali bi se kao ludi, ali me nisu uspijevali zgrabiti. To je za njih bilo vrlo frustrirajuće.”

“A poslije toga?”

Nasmiješila se od uha do uha. “Ako je ikako bilo moguće, ošamut.”

“Heh. Pa da.”

Nesvjesno su upali u isti lagani ritam koraka, jedno uz drugo obilazeći zavoje oko vrtnih stazica. Stručna spika, pomisli Roic. “Koliku težinu dižete?”

“S adrenalinom ili bez njega?”

“Pa, recimo, bez njega.”

“Dvjesto pedeset kila, ako dobro uhvatim pod odgovarajućim kutom.”

On je ispustio zvižduk pun poštovanja. “Ako ikad poželite odustati od plaćeništva, mislim da bi vas vatrogasne brigade objeručke prihvatile. Moj brat je u jednoj, dolje prema Hassadaru. Ali kad bolje promislim, milordova bi preporuka imala veću težinu.”

“E, to je nešto što mi nikad nije palo na pamet.” Napućila je svoje dugačke usnice, a obrve su joj se savile u zagonetnoj krivulji. “Ali ne. Mislim da ću se, kako ste rekli, plaćeništvom baviti do... do kraja svog života. Volim upoznavati nove planete. Sviđa mi se i ovaj. Nikad nisam zamišljala da će biti ovakav.”

“Koliko ste ih vidjeli?”

“Mislim da im više ne znam broja. Nekad sam znala. Na desetke. A koliko ste ih vi vidjeli?”

“Samo ovaj jedan”, priznao je on. “Iako, kad je čovjek u milordovoj blizini, i ovaj se tako širi da mi se gotovo vrti u glavi. Postaje sve složeniji. Mislite da to ima smisla?”

Ona je zabacila glavu i nasmijala se. “To je naš Miles. Quinn uvijek kaže da bi ga slijedila na pola puta prema paklu, samo da vidi što će se slijedeće dogoditi.”

“Čekajte – Quinn o kojem svi govorite je *admiralica*?”

“Kad sam je prvi put upoznala, bila je zapovjednica. Drugi najoštrij taktički mozak koji sam u životu imala čast poznavati. Kad čovjek slijedi Elli Quinn, stvari mogu zagustiti, ali možete biti sigurni da neće završiti *glupo*. Nije ona ni izdaleka svoj put do vrha prošla kroz krevet, i budale su svi koji to kažu.” Razvukla je usne u kratak osmijeh. “To je bio samo bonus. Neki bi mogli reći da je to bio bonus za njega, ali ja bih rekla da je bio za nju.”

Roic se zbunio pokušavajući ovo raspetljati. “Hoćete reći, milord je ljubakao s njom t...” Nije uspio na vrijeme presjeći *također*, pa je pocrvenio. Činilo se da je milordova karijera u tajnim operacijama bila još... *složenija* nego što je on mogao i zamisliti.

Ona je nagnula glavu u stranu i motrila ga nabranih očiju. “To je moja omiljena nijansa ružičaste, Roic. Baš si ti dečko sa sela, zar ne? Tamo gore život je nesiguran. Stvari u svakom trenutku mogu naglo krenuti na loše. Ljudi se nauče uzimati ono što mogu, kad mogu. Na neko vrijeme. Svatko na svoj način dobije samo određenu količinu vremena.” Uzdahnula je. “Njihovi su se putovi razišli nakon što je on zadobio one užasne ozljede koje su ga izbacile iz CarSiga. On se nije mogao vratiti gore, ona nije htjela doći dolje. Elli Quinn može samo sebe kriviti za svaku priliku koju je propustila. Iako, moram priznati, neki se ljudi rode s više prilika za propuštanje nego drugi. A ja kažem, zgrabi ono što ti se pruža i odjuri s time, bez osvrtnja.”

“Zar bi tebe nešto moglo sustići?”

“Znam ja savršeno dobro što me sustiže.” Njezin je osmijeh ovaj put bljesnuo čudno iskrivljen. “U svakom slučaju, Quinn je možda ljepša, ali *ja* sam uvijek bila viša.” Zadovoljno je kimnula. Dobacivši mu pogled, dodala je: “Jamčim ti da se Milesu sviđa *tvoja* visina. On je nekako opsjednut time. A poznajem i časnike za novačenje sva tri spola koje bi tvoja ramena također zanimala.”

Pojma nije imao kako da na *ovo* odgovori. Nadao se da ona uživa u ružičastoj boji. “Milord misli da sam ja budala”, snuždeno je rekao.

Obrve su joj poskočile. “Ma nije moguće.”

“O, moguće je. Pojma nemaš kako sam zaribao.”

“Vidjela sam ga kako oprašta pogreške zbog kojih su i *njegova* crijeva završila na stropu. I to doslovno. Morao bi se strašno potruditi da to nadmašiš. Koliko je ljudi poginulo?”

Pa sad, ako čovjek pogleda iz *tog* kuta... “Ni jedan”, prizna on. “Ali da barem ja jesam.”

Sućutno se nacerila. “Ah, jedan od *tih* zariba... Oh, daj, ispričaj mi.”

On je oklijevao. “Znaš one noćne more u kojima se zatekneš kako gol hodaš po gradskom trgu, ili pred svojim učiteljima iz škole, ili tako nešto?”

“Moje noćne more su malo egzotičnije, ali, da...?”

“Dakle... najozbiljnije, ja sam tamo... Prošlog je ljeta milordov brat Mark doveo kući tog prokletog escobarskog biologa, doktora Borgosa, kojega je negdje pokupio i smjestio ga u podrum Kuće Vorkosigan. Nekakav investicijski plan. Biolog je proizvodio bube. A bube su proizvodile bublje maslo. Tone bubljeg masla. Ljigava bijela tvar, jestiva, na neki način. Otkrili smo da je biolog na Escobaru bio pušten iz zatvora uz jamčevinu, pa pobjegao – zbog prijevare, baš se čudim kako – kad su se pojavili lovci na ucjene koje su poslali za njim i uspjeli se što riječima, što pravnim papirima, probiti u Kuću Vorkosigan. I normalno, izabrali su baš onaj trenutak kad gotovo nikog nije bilo kod kuće. Lord Mark i sestre Koudelka koji su se zajedno upustili u tu stvar s bubljim maslom, potukli su se s njima dok su oni pokušavali odvesti Borgosa, pa su me sobarice probudile kako bih to sredio. Bile su u panici i plakale – nisu mi čak dopustile ni da navučem hlače. A *tek* sam zaspao... Martya Koudelka tvrdi da je to bila prijateljska paljba, ali ne znam baš. I tako sam ja skoro pa cijeli taj nered uspio izgurati do izlaznih vrata, kad – ulazi milord, s madame Vorsoisson i svim njezinim rođacima. Upravo se bio zaručio i htio je na sve njih ostaviti dobar dojam... Jamčim ti da je bilo nezaboravno. Na sebi sam imao bokserice, čizme i otprilike pet kila bubljeg masla, i pokušavao izaći na kraj sa svim tim ljepljivim manijacima koji su urlali...”

Tauri pobjegne prigušen zvuk. Rukom je prekrila usta, ali nije bilo koristi; sitno joj je skvičanje svejedno bježalo. Oči su joj blistale.

“Kunem ti se da sve to ne bi bilo ni upola tako loše da nisam bokserice navukao naopačke, a futrolu za ošamut prikopčao na krivu stranu. Još uvijek čujem Pymov glas...” Oponašao je najironičniji prizvuk višeg oružnika: “‘Oružniče, oružje se nosi na desnoj strani’.”

U tom se trenutku ona glasno nasmijala, pa ga odmjerila od glave do pete s uznemirujućim zanimanjem. “Roic, to je jedan vrlo zanimljivim riječima opisan prizor.”

Samome sebi usprkos, malo se nasmiješio: “Pretpostavljam. Ne znam je li mi milord oprostio, ali znam da Pym nije.” Uzdahnuo je. “Ako vidiš kojega od onih prokletih rigobuba da još uvijek gmiže uokolo, zgazi ga na licu mjesta. Odvratni proizvedeni mutanti, treba ih sve poubijati prije nego što se razmnože.”

Njezin se smijeh u trenu zaledio.

Roic odvrti posljednju rečenicu u mislima i s neugodom otkrije kako se čovjek u veću nevolju može uvaliti riječima nego sumnjivim prehrambenim proizvodima ili čak igličnim oružjem. Nije se usuđivao podići pogled prema njezinu licu. Prisilio se da gleda ravno pred sebe.

Njezino je lice bilo savršeno mirno, savršeno blijedo, savršeno bezizražajno.

Mislio sam na one proklete bube, ne na tebe! Uspio je zaustaviti tu glupost na svojim usnama prije nego što mu je pobjegla i napravila još više štete, ali zaista u posljednji trenutak. Nije mogao smisliti ni jedan način na koji bi se mogao ispričati, a da ne pogorša situaciju.

“Ah, da”, rekla je ona konačno. “Miles me upozorio da Barrayarci imaju gadne predrasude o genetskoj manipulaciji. Jednostavno sam zaboravila na to.”

A ja sam te podsjetio. “Popravljamo se”, pokušao je on.

“Baš dobro za vas.” Duboko je udahnula. “Vratimo se unutra. Postaje mi hladno.”

Roic je ionako bio sleđen. "Um. Dobro." Do glavnog su se ulaza vratili u tišini.

Roic je prespavao dan, nastojeći silom vratiti svoje tijelo u dosadni ciklus noćnih smjena koje su, prema rasporedu dužnosti, ove Zimoslave bile njegova nižeoružnička sudba. Bilo mu je vrlo žao što je zbog toga propustio vidjeti kako milord vodi svoje galaktičke goste i odabranu grupicu buduće rodbine u obilazak Vorbarr Sultane. Silno bi volio znati kakvo su mišljenje dvije posve različite družbe stekle jedna o drugoj. Obitelj madame Vorsoisson, Vorvayneovi, bili su solidni provincijski Vorovi od one vrste koju je Roic uvijek smatrao uobičajenom za tu klasu, ali to je bilo prije nego što je preuzeo svoje dužnosti u visokim vorskim krugovima Kuće Vorkosigan. Milord... pa, milord se nije mogao izmjeriti ničijim mjerilima. Četvorica braće Vorvayne, iako s dužnim štovanjem zadovoljni skokom svoje obudovjele sestre na društvenoj ljestvici, očito su milorda smatrali uznemirujućom partijom. Roic je poželio vidjeti što su pomislili o Tauri. Odlebdio je u carstvo snova uz nejasan scenarij koji je vrtoglavo prolazio njegovom glavom, a u kojem je nekako uspijevao smjestiti svoje tijelo između nje i neke neodređene društvene uvrede. Možda bi je time uvjerio kako nije mislio ništa onim svojim užasnim gafom...

Probudio se u sumrak i sjurio u golemu kuhinju u podrumu Kuće Vorkosigan. Genijalna milordova kuharica, Mama Kosti, običavala je ostavljati ukusna iznenađenja u hladnjaku za osoblje i uvijek je bila raspoložena za dobar trač, ali večeras je izbor bio slabašan, a osobna pozornost nikakva. Kuhinja je uronila u posljednje pripreme za sutrašnji veliki događaj i Mama Kosti, tjerajući pred sobom svoje iznurene pomagače, jasno je svima stavila do znanja kako svatko položaja nižeg od grofovskoga ili možda carskoga, u ovom trenutku strahovito smeta. Roic se napunio gorivom, pa se povukao.

Na svu sreću, kuhinja se uza sve ostalo nije još morala baviti i službenom večerom. Milord, grof, grofica i svi gosti otišli su u Carsku rezidenciju na Zimoslavni ples i ponoćne krjesove koji su bili središnja svečanost koja je označivala noć solsticija i promjenu godišnjeg doba. Kad su se svi povukli iz Kuće Vorkosigan, Roic je cijelo golemo zdanje imao samo za sebe, ako se izuzme buka iz kuhinje i sluge koje su jurcale uokolo kako bi dovršile posljednja ukrašavanja i aranžiranja u prostorijama otvorenima za javnost, velikoj blagovaonici i rijetko korištenoj plesnoj dvorani.

Stoga je bio iznenađen kad ga je, otprilike sat prije ponoći, stražar s glavnog ulaza ručnom kom-vezom obavijestio da unese šifru za otvaranje ulaznih vrata. Još se više iznenadio kad je maleno vozilo s carskim oznakama stalo pod nadstrešnicom, a iz njega su izašli milord i narednica Taura. Vozilo je odzujalo, a njegovi su putnici ušli u predvorje, otresajući hladan zrak sa svojih kaputa i predajući ih Roicu.

Milord je bio odjeven u najelegantniju inačicu svoje smeđesrebrne odore Kuće Vorkosigan, kako i priliči grofovskom nasljedniku koji pohodi Cara, što je uključivalo i po mjeri rađene ulaštene visoke jahače čizme. Taura je bila odjevena u pripijenu, vezenu crvenkastosmeđu jaknu, visokog ovratnika iz kojega je virilo malo čipke i odgovarajuću suknju koja je lepršala oko gležnjeva zatvorenih u meke crvenkastosmede kožne čizme. Ljupke grančice orhideja, prljavobijelih i boje hrđe, bile su upletene u njezinu spletnu

kosu. Roic je poželio da je mogao vidjeti njezin ulazak na carski Zimoslavni ples i čuti što su Car i Carica rekli nakon što su je upoznali...

“Ne, dobro sam”, govorila je Taura milordu. “Vidjela sam palaču i ples; bilo je prekrasno, ali sad mi je dosta. Jednostavno, na nogama sam od rane zore i, da ti pravo kažem, još me malo muči skočni poremećaj. Idi i pogledaj svoju mladenku. Je li još uvijek bolesna?”

“Da barem znam.” Milord je zastao na stubama, tri stube iznad Taure, i naslonio se na rukohvat kako bi mogao s njom razgovarati licem u lice. Ona ga je zabrinuto motrila. “Čak ni prošli tjedan nije bila sigurna hoće li večeras pohoditi Careve krjesove, iako sam ja mislio da bi joj to bila dobrodošla razonoda. Kad sam prije razgovarao s njom, ustrajno je tvrdila da je sve u redu. Ali njezina teta Helen kaže da je sva u raspadu, da se sakrila u svoju sobu i plače. To jednostavno nije njoj slično. Mislio sam da je čvrsta kao čelik. O, Bože, Taura... Mislim da sam cijelu tu stvar s vjenčanjem tako gadno zaribao... Požurivao sam je u to i sad sve puca po šavovima. Ne mogu ni zamisliti pod kakvim je stresom kad se od njega *fizički* razboljela.”

“Miles, k vragu, uspori malo. Gledaj. Rekao si da je njezin prvi brak bio gadan, zar ne?”

“Ne u smislu da je imala modrice i šljive na oku, ne. Ali u smislu da joj je godinama izvlačio kap po kap same srži i duha, možda. Ja sam vidio tek sâm kraj. Dotad je već bilo prilično gnusno.”

“Riječi ubadaju dublje od noževa. A i rane sporije zacjeljuju.”

Nije pogledala Roica. A Roic nije pogledao nju.

“To je potpuno točno”, reče milord koji nije gledao ni jedno od njih dvoje. “Prokletstvo! Da odem k njoj ili ne? Kažu da je loša sreća vidjeti mladenku prije vjenčanja. Ili se to odnosi na vjenčanicu? Ne mogu se sjetiti.”

Taura napravi grimasu. “A ti nju optužuješ da ima napad predbračne nervoze! Miles, slušaj. Sjećaš se kako bi nervozni bili novaci prije nego što bi prvi put odlazili u misiju?”

“Oh, da.”

“Eto. A sjećaš li se kako bi nervozni bili prije nego što su trebali iskočiti po *drugi* put?”

Poslije duge stanke, milord je rekao: “Oh.” Uslijedila je nova tišina. “Nisam o tome na taj način razmišljao. Mislio sam da je problem u *meni*.”

“To je zato što si egoist. Ja sam ženu vidjela samo na jedan sat, ali je čak i meni bilo jasno da je luda za tobom. Razmotri barem, makar i na pet uzastopnih sekundi, o mogućnosti da je problem u *njemu*. U pokojnom Vorsoissonu, tko god on bio.”

“Oh, taj je bez daljnjega bio nešto posebno. Već sam ga prokleo zbog svih ožiljaka koje je ostavio na njezinoj duši.”

“Mislim da ne moraš ništa posebno govoriti. Samo *budi* tamo. I budi drugačiji od njega.”

Milord je bubnjao prstima po rukohvatu. “Da. Možda. Bože. Bože, molim te. Prokletstvo...” Pogled mu je prešao preko Roica, zanemarenog poput komada namještaja Kuće Vorkosigan, stalka za kapute. Lutke. “Roic, mazni neko vozilo i dođi ovamo po

mene za nekoliko minuta. Hoću da me odvezeš do kuće Ekaterininih ujaka i ujne. Samo ću najprije skočiti gore da presvučem ovaj pancirni oklop.” Prstima je prešao preko složenog srebrnog veza na orukavlju. Okrenuo se, a njegovi su koraci u čizmama odstrugali stubištem.

Ovo je bilo previše uznemirujuće. “Što se, do vraga, događa?” usudio se Roic zapitati Tauru.

“Nazvala ga je Ekaterinina teta. Pretpostavljam da Ekaterina živi s njom—”

“S lordom Revizorom Vorthysom i profesoricom, da. Odande odlazi na Sveučilište.”

“U svakom slučaju, čini se da buduća mladenka ima nekakav strašan živčani slom ili tako nešto.” Namrštila se. “Ili tako nešto... Miles nije siguran bi li trebao otići tamo i praviti joj društvo, ili ne. Ja mislim da bi trebao.”

To nije dobro zvučalo. Zapravo, zvučalo je tako loše da nije moglo biti gore.

“Roic...” Taurine su se obrve skupile. “Znaš li slučajno... mogu li u ovo doba noći u Vorbarr Sultani naći neki komercijalni farmaceutski laboratorij koji je otvoren?”

“Farmaceutski labos?” ponovio je Roic zbunjeno. “Zašto, zar se i ti osjećaš loše? Mogu ti pozvati obiteljskog liječnika Vorkosiganovih, ili jednog od medicinskih tehničara iz krda koje prati grofa i groficu...” Hoće li joj biti potreban kakav specijalist za izvanplanetarne bolesti? Nije važno, bio je siguran da ime Vorkosigan može i takvoga pribaviti, čak i u Noći krjesova.

“Ne, ne, dobro mi je. Samo sam se pitala.”

“Noćas baš nije mnogo toga otvoreno. Blagdan je. Svi su na tulumima, krjesovima i vatrometu. Isto će biti i sutra. Prema barrayarskom kalendaru, to je prvi dan nove godine.”

Kratko se nasmiješila. “Ne čudi me. Potpuno nov početak; kladim se da se njemu sviđa ta simbolika.”

“Ali pretpostavljam da su bolnički labosi otvoreni cijelu noć. Njihove hitne službe moraju biti. A sigurno imaju i proketo mnogo posla. Mi smo onima u Hassadaru u Noći krjesova dovodili kojekakve mušterije.”

“Bolnice, pa da, naravno! Trebala sam se toga smjesta sjetiti.”

“A zašto ti treba labos?” ponovno je pitao on.

Ona je oklijevala. “Nisam sigurna da mi treba. Ali kad je danas popodne gospođa teta nazvala Milesa, misli su mi krenule u jednom smjeru... a nisam baš sigurna da mi se sviđa njihovo odredište.” Okrenula se i zgrabila stubama, bez poteškoća svladavajući dvije po dvije. Roic se namrštio i pošao skupiti vozilo među onim što je ostalo u podzemnoj garaži. S tolikim vozilima stavljenima na raspolaganje za prijevoz članova kućanstva i njihovih gostiju, možda će morati nešto smisliti na licu mjesta.

Ali Taura je s njim razgovarala gotovo normalno. Možda... možda postoje takve stvari kao što su druge prilike. Ako je čovjek dovoljno hrabar da ih prihvati...

Lord Revizor i profesorica Vorthys živjeli su u visokoj, staroj i živopisno popločenoj zgradi u blizini Okružnog sveučilišta. Ulica je bila tiha kad je Roic pred ulazom zaustavio vozilo – na kraju posuđeno bez obavještenja od jednoga od oružnika

koji su otišli s grofom i groficom u Rezidenciju. Iz daljine, uglavnom iz smjera sveučilišta, dopiralo je oštro pucketanje vatrometa, skladno pjevanje, ali i nerazumljivo pijano pjevanje. Bogat i težak miris baruta i dima koji se dizao s vatre prožimao je prohladan noćni zrak.

Svjetlost na trijemu bila je upaljena. Profesorica, postarija i nasmiješena vorska dama koja je Roica zastrašivala tek nešto manje od lady Alys, osobno im je otvorila vrata. Njezino je meko, oblo lice bilo napeto od zabrinutosti.

“Jeste li joj rekli da dolazim?” pitao je milord prigušenim glasom dok je skidao kaput. Uznemireno je pogledao uza stubište koje je vodilo iz uskog, drvenim oplatama obloženog predvorja.

“Nisam se usudila.”

“Helen... što da radim?” Milord se iznenada doimao sitnijim, i prestrašenim, istodobno i mlađim i starijim.

“Mislim da se jednostavno moraš popeti gore. Sve ovo nema nikakve veze s razgovorom, riječima ili zdravim razumom. Znam, jer sam sve to već pokušala.”

Zakopčao je, pa otkopčao sivu tuniku koju je prebacio preko stare bijele košulje, povukao rukave, duboko udahnuo, uspeo se stubama i nestao s vidika. Minutu ili dvije poslije toga, profesorica je prestala živčano čupkati svoje ruke, pokazala Roicu uspravan stolac uz mali stolić na kojem se nalazila gomila knjiga i svitaka, pa na prstima pošla za Milesom.

Roic je sjedio u predvorju i slušao kako pucketa stara kuća. Iz dnevne sobe, koja se vidjela kroz jedna nadsvođena vrata, bljesak vatre iz kamina pozlatio je zrak. Nasuprot tim vratima nalazila su se vrata profesoričine radne sobe, obrubljene knjigama; svjetlost iz predvorja povremeno bi u polumraku zahvaćala pozlaćena slova na prastarim hrptima. Roic baš nije bio sklon knjigama, ali sviđao mu se udoban, akademski miris ovog mjesta. Palo mu je na pamet kako, kad je tamo u Hassadaru bio u Gradskoj straži, ni jednom nije čistio ružne prizore, krv na zidovima i gadan smrad u zraku u kući u kojoj je bilo ovoliko knjiga.

Prošlo je mnogo vremena prije nego što se profesorica vratila dolje u predvorje.

Roic je s poštovanjem pognuo glavu. “Je li bolesna, gospođo?”

Žena je izgledala umorno. Napućila je usne i ispustila dah. “Sinoć je svakako bila. Strahovita glavobolja, tako jaka da je plakala i gotovo povraćala. Ali jutros je mislila da se bolje osjeća. Ili je barem tako rekla. Željela se bolje osjećati. Možda se previše trudila.”

Roic je uznemireno virnuo prema stubištu. “Je li ga htjela vidjeti?”

Napetost na njezinu licu malo je popustila. “Da.”

“Hoće li sve biti u redu?”

“Mislim da sad hoće.” Usne su joj potražile osmijeh. “U svakom slučaju, Miles kaže da se ti vratiš kući. Očekuje da će ovo malo potrajati, a ako bude nešto trebao, javit će.”

“Da, gospođo.” Ustao je i pozdravio je usputnim salutiranjem po uzoru na milordovo, pa sâm izašao.

Noćni stražar u kućici uz glavni ulaz prijavio je da poslije Roicova odlaska nitko nije ušao u kuću. Svečanosti u Carskoj rezidenciji potrajat će do zore, iako Roic nije očekivao da će stanovnici Kuće Vorkosigan ostati tako dugo, s obzirom na veliko primanje koje se ovdje trebalo održati sutra poslije podne i navečer. Spremio je posuđeno vozilo u podzemnu garažu, osjećajući olakšanje što, dok se probijao kroz ponešto grubu gužvu između ove kuće i sveučilišta, stražnji putnički dio nije zaradio nikakve ogrebotine koje bi bilo teško objasniti.

Tiho se uspeo na kat uglavnom zamračene velike kuće. Sad je svuda vladala tišina. Kuhinjsko se osoblje konačno povuklo prije sutrašnjeg juriša. Sobarice i poslužitelji otišli su u krpe. Koliko god se žalio na to što propušta dnevna uzbuđenja, Roic je obično uživao u ovim tihim noćnim satima kad se cijeli svijet činio kao njegovo osobno vlasništvo. Doduše, tri sata prije zore kava bi mu postala važna kao i kisik, ali dva sata prije zore život bi se počeo vraćati kad bi se počeli buditi oni s ranim jutarnjim dužnostima, pa dotapkali dolje kako bi počeli raditi. Provjerio je sigurnosne monitore u podrumskom stožeru, pa počeo pješački obilazak. Kat po kat, svi prozori i vrata, nikad u isto doba i nikad posve istim redom.

Dok je prolazio velikim glavnim predvorjem škriputanje i zveckanje odjeknulo je iz poluosvijetljenog predsoblja knjižnice. Na trenutak je zastao, namrštio se i podigao se na prste, pomičući stopala što je tiše mogao preko mramornog poda, dišući kroz usta kako bi bio što tiši. Njegova je sjena treptala, prolazeći od jedne do druge prigušene zidne svjetiljke. Posebno je pazio da sjena ne padne pred njega dok se kretao prema nadsvođenom ulazu. Usporivši pred dovratkom, zapiljio se u polumrak.

Taura je bila leđima okrenuta prema njemu i prekapala po darovima izloženima na dugačkom stolu uza suprotni zid. Glava joj se pognula nad nešto što je držala u rukama. Izvukla je komad tkanine i podigla malu kutiju. Elegantna trostruka niska bisera kliznula je iz svojeg baršunastog ležišta i upala u tkaninu koju je ona potom omotala oko njih. Zatvorila je kopču kutije i presavijenu tkaninu ubacila u džep svoje crvenkastosmeđe jakne.

Roic se na trenutak zamrznuo od zaprepaštenja. Milordova cijenjena gošća mažnjava darove?

Ali sviđala mi se. Zaista mi se sviđala. Tek je sad, u trenutku ovog groznog otkrića, shvatio koliko... joj se počeo *diviti* u to kratko vrijeme koje su zajedno proveli. Kratko, a tako prokleta nelagodno. Na svoj je jedinstveni način bila zaista prekrasna, samo kad bi je čovjek pogledao iz pravog kuta. Na trenutak mu se učinilo da ga udaljena sunca i čudnovate pustolovine pozivaju iz njezinih zlatnih očiju; i to čak, možda, intimnije i egzotičnije pustolovine nego što ih se sramežljivi dečko iz hassadarske zabiti usuđivao i zamisliti. Da je barem bio hrabriji muškarac. Zgodni kraljević. A ne budala. Ali Pepeljuga je bila kradljivica, a bajka je iznenada postala gorka.

Preplavila ga je očajna mučnina dok je zamišljao svađu, sramotu, ranjeno prijateljstvo i narušeno povjerenje koje je moralo uslijediti poslije ovog otkrića – gotovo se okrenuo i otišao. Nije znao koliko su bili vrijedni biseri, ali čak i da se za njih mogao kupiti cijeli grad, bio je siguran kako bi ih milord u tren oka mijenjao za duh opuštenosti koji je vladao između njega i njegovih negdašnjih sljedbenika.

Nije imalo smisla. Ako ne prije, njihov će nestanak biti primijećen sutra ujutro. Udahnua je i dodirnuo prekidač za svjetlo.

Taura se okrenula kao golema mačka kad su joj iznad glave bljesnula svjetla. Trenutak poslije, glasno je odahnula, vidljivo se opuštajući. "Oh. To si ti. Prestrašio si me."

Roic je navlažio usne. Može li zalijepiti krhotine ove maštarije? "Vrati ih natrag, Taura. Molim te."

Ona je nepomično stajala i uzvraćala mu pogled široko rastvorenim žutosmeđim očima. Njezinim je čudnovatim crtama lica preletjela grimasa. Činilo se da se navija poput opruge; napetost se vraćala u njezino dugačko tijelo.

"Vrati ih natrag, odmah", pokušao je Roic ponovno, "i nikome neću reći." Nosio je ošamut. Može li ga izvući na vrijeme? Vidio je kojom se brzinom ona kreće...

"Ne mogu."

Buljio je u nju, ne shvaćajući.

"Ne *usudujem* se." Glas joj je postajao sve napetiji. "Molim te. Roic. Pusti me da sad odem, a ja ti obećavam da ću ih sutra ujutro vratiti."

Ha? Što? "Ne... mogu. Svi darovi moraju proći sigurnosnu provjeru."

"Je li ju i ovaj prošao?" Ruka joj se trznula pokraj džepa u kojem se nalazio plijen.

"Da, naravno."

"Kakvu vrstu provjere? Na što ste ih testirali?"

"Sve se skenira da bi se pronašle eksplozivne naprave. Sva hrana, piće i ono u čemu se nalaze testira se na kemijsko i biološko oružje."

"Samo hrana i piće?" Uspravila se, dok su joj oči blistale od brzog razmišljanja. "U svakom slučaju – nisam ih krala."

Možda joj je njezina obuka za tajnu operativku omogućavala da stoji ovdje i izgovara bezočne... što? Izjave koje proturječe činjenicama? *Složene stvari?* "Pa, što si onda radila?"

Još je jednom svojevrsan ledeni osjećaj jada stisnuo njezino lice. Spustila je pogled, odvratila ga u daljinu. "Posuđivala sam ih", rekla je prigušenim glasom. Dobacila mu je pogled, kao da provjerava njegovu reakciju na ovu slabašnu tvrdnju.

Ali Taura ni prema kojoj definiciji nije bila slabašna. Osjetio se nedorastao ovome, čeznuo je za čvrstim tlom pod nogama, no nije ga pronalazio. Usudio se približiti i pružiti ruku. "Daj ih meni!"

"Ne smiješ ih dodirnuti!" Glas joj je bio izbezumljen. "Nitko ih ne smije dodirnuti!"

Laž i izdaja? Povjerenje i istina? U što je to gledao? Iznenada više nije bio siguran. *Povuci se, stražaru.* "Zašto ne?"

Stisnula je oči i ljutito se zagledala u njega, kao da pokušava vidjeti kroz njegovu lubanju. "Je li tebi stalo do Milesa? Ili je on samo tvoj poslodavac?"

Sve više zbunjen, Roic zatrepće. Razmišljao je o svojoj oružničkoj zakletvi, o njezinoj velikoj težini i visokoj časti. "Oružnik Vorkosiganovih, to nije ono što, nego ono tko ja jesam. On uopće nije moj *poslodavac*. On je moj vazalni gospodar."

Ona načini frustriranu kretnju. “Kad bi saznao tajnu koja bi ga pogodila u srce – bi li je zadržao, bi li je mogao zadržati za sebe, čak i kad bi te on *izravno* zapitao?”

Kakvu tajnu? Ovu? Da je njegova bivša ljubavnica kradljivica? Nije se činilo da ona na to misli – da oko *toga* obilazi. *Razmišljaj, čovječe.*

“Ja... ne mogu to procijeniti ako nemam podataka.” Podataka. Što je ona znala, a on nije? Milijun stvari, bio je uvjeren. Nakratko je uspio vidjeti samo neke od njih, a od tog mu se pogleda zavrtjelo u glavi. Ali ona nije poznavala *njega*, zar ne? Ne onako kako je, očito, poznavala, recimo... milorda. Za nju, on je bio praznina u smeđesrebrnoj odori. Koja ima čizme ulaštene poput zrcala i neprestano se mora gristi za jezik. Oklijevao je, pa uzvratilo: “Milord može jednom riječju zatražiti moj život. Dao sam mu to pravo zaklevši se svojim imenom i dahom. Imaš li ti povjerenja u *mene* i to da mi je na srcu ono što je njemu najviše na korist?”

Nepomično su zurili jedno u drugo, ne trepnuvši.

“Povjerenje za povjerenje”, konačno je dahnuo Roic. “Mijenjajmo se, Taura.”

Polako, ne spuštajući napeti pogled kojim je pretraživala njegovo lice, izvukla je tkaninu iz džepa. Nježno je mahnula njome i stresla bisere natrag u njihovu baršunastu kutiju. Podigla je kutiju. “Što vidiš?”

Roic se namrštio: “Bisere. Lijepi su. Bijeli i blistavi.”

Ona je odmahнула glavom. “Ja imam čitavu gomilu genetičkih modifikacija. Ogavna proizvedena mutantica ili ne—”

On je ustuknuo, a usta su mu se otvarala i zatvarala.

“—između ostalog, nešto bolje od normalnih ljudi vidim kroz ultraljubičasto, a znatno bolje kroz ultracrveno. *Ja* vidim prljave bisere. Neobično prljave bisere. A to nije ono što obično vidim kad pogledam bisere. Milesova mladenka ih je dotaknula, a jedan sat poslije toga bilo joj je tako zlo da je jedva stajala na nogama.”

Neugodni srsi projurili su Roicovim tijelom. I zašto, do đavola, nije *on* primijetio taj razvoj događaja? “Da. Tako je. Trebat će ih provjeriti.”

“Možda sam u krivu. Mogla bih biti. Možda sam samo užasna, paranoična i ljubomorna. Ako se pokaže da su čisti, nikome ništa. Ali, Roic – *Quinn*. Pojma nemaš koliko je on nju volio. A i ona njega. Cijelu sam večer napola ludjela, sve otkad mi se to smjestilo na mjesto, pitajući se je li ih zaista poslala Quinn. Ako jest, to će ga ubiti.”

“Nisu bili namijenjeni tome da ubiju njega.” Činilo se kako je ljubavni život njegova vazalnog gospodara bio jednako varljivo složen kao i njegova inteligencija, a oboje je bilo maskirano njegovim obogaljenim tijelom. Roic je porazmislio o dvosmislenoj poruci koju je Arde Mayhew očito iščitao iz mačjeg pokrivača. Je li ta Quinn, druga bivša ljubavnica, zaista... I koliko će se njih još pojaviti na ovom vjenčanju? I u kakvom duševnom stanju? I *koliko* ih je ukupno bilo? I što je, k vragu, čovječuljak učinio da dobije ono što se počinjalo činiti kao nepošteno velik dio kolača, kad se Roic nije čak ni... Prekinuo je ovu kružnu digresiju. “Ili... Je li ova ogrlica smrtonosna, ili nije? Bi li to mogla biti samo nekakva neslana šala, samo da se mladenka razboli večer prije vjenčanja?”

“Ekaterina ih je jedva dodirnula. Ne znam što bi mogla biti ta odvratna ljiga, ali ja te bisere ne bih prislonila uz svoju kožu ni za betanske dolare.” Lice joj se iskrivilo. “Željela bih da ovo nije istina. Ili bih željela da ih nije poslala Quinn!”

Roic je sve više bio uvjeren kako je njezin očaj nehinjen, da je povikala iz dubine srca. “Taura, promisli. Ti poznaješ tu Quinn. Ja ne. Ali rekla si da je pametna. Misliš li da bi bila toliko glupa da se vlastitim imenom potpiše na ubojstvo?”

Taura se doimala zatečenom, a onda je odmahнула glavom, opet sumnjičava. “Možda. Ako je to učinila iz bijesa, ili možda iz osvete.”

“A što ako je netko drugi ukrao njezino ime? Ako nije ona ovo poslala, zaslužuje da bude oslobođena sumnje. A ako jest... onda ne zaslužuje ništa.”

Što će Taura učiniti? Nije ni najmanje sumnjao kako bi ga mogla ubiti jednom rukom s pandžama, i to prije nego što bi uspio izvući ošamut. Kutija je još uvijek ležala čvrsto stisnuta u njezinoj golemoj šaci. Iz njezina je tijela zračila napetost onako kako iz krijesa zrači vrućina.

“Čini se gotovo nezamislivim”, rekla je. “Gotovo. Ali ludo zaljubljeni ljudi čine najluđe stvari. Katkad poslije zauvijek zbog njih žale. Ali onda je već prekasno. Zato sam ih i željela kradomice odnijeti i potajno provjeriti. Molila sam se da se pokaže kako sam u krivu.” Sad su joj se u očima vidjele suze.

Roic je progutao slinu i uspravio se. “Gledaj, ja mogu pozvati CarSig. Oni mogu te... što već jesu, provjeriti u najboljem forenzičnom labosu na planetu i to u roku od pola sata. Mogu provjeriti omot paketa, provjeriti otkud je poslan – sve. Ako je *druga* osoba ukrala ime tvoje prijateljice Quinn kako bi prikrila svoj zločin” – tu je zadržao, dok je njegova mašta crtala taj zločin do u razrađene i groteskne detalje – milady umire pod milordovim nogama na snijegu dok njezin zavjet poput ledene maglice još lebdi u zraku – milordov šok, nevjerica, zavijanje od boli – “onda joj treba bez milosti ući u trag. CarSig i to može.”

Ona je još uvijek stajala obavijena sumnjom, njišući se na jastučićima prstiju. “I nju bi progonili jednako... nemilosrdno. Što ako krivo povežu, ako načine pogrešku?”

“CarSig je sposoban.”

“Roic, *ja* radim za CarSig. I mogu ti *u potpunosti* jamčiti da ni oni nisu *nepogrešivi*.”

Pogledom je prešao pretrpanim stolom. “Gledaj. Tu je i onaj drugi svadbeni dar.” Pokazao je prema naborima sjajnog crnog pokrivača, još uvijek savijenoga u kutiji. Soba je bila tako tiha da je i s mjesta na kojem je stajao mogao čuti kako živo krzno nježno prede. “Zašto bi poslala dva? Ovo je čak stiglo i s prostom pjesmicom, vlastoručno napisanom na kartici.” Istina, kartica trenutačno nije bila izložena. “Madame Vorsoisson se glasno smijala kad joj je milord pročitao što piše.”

Na trenutak je na njezinim usnama zaplesao nevoljki osmijeh. “Oh, *to* je slično Quinn, bez daljnega.”

“Ako je to bez daljnega slično Quinn, onda ovo” – pokazao je prema biserima – “nikako ne može biti. Ha? Vjeruj mi. Vjeruj svojoj procjeni.”

Polako, dok se u njezinim zlatnim očima čitala najdublja uznemirenost, Taura umota kutiju u tkaninu i pruži je Roicu.

Potom se Roic zatekao kako se, sasvim sâm suočava sa zadaćom da uznemiri Carski stožer CarSiga i to usred noći. Gotovo je poželio da se Pym vrati. Ali ipak je on bio oružnik Vorkosiganovih: najviši prisutni oružnik, pa makar to bilo i samo zato što je bio jedini prisutni oružnik. Bila je to njegova dužnost, njegovo pravo, a vrijeme je bilo od velike važnosti, ako ni zbog čega drugoga, a ono zato da što prije umiri izmučeni Taurin mozak. Ona se vrzmala uokolo, mrka i zabrinuta, dok je on gutao slinu i skupljao hrabrost i uključivao osiguranu komkonzolu u pokrajnjoj knjižnici.

CarSigovski kapetan ozbiljna izgleda pojavio se u glavnom predvorju za manje od trideset minuta. Snimio je sve, uključujući i Roicov usmeni izvještaj, Taurin opis onoga kako su njoj biseri izgledali, oba njihova svjedočanstva o simptomima madame Vorsoisson i primjerak Pymovih zabilješki o sigurnosnim provjerama darova. Roic se trudio biti jasan i jednostavan, jer je u Hassadaru ne jednom poželio da njegovi svjedoci budu takvi, iako se u ovoj verziji bremeniti sukob u predsoblju pretvorio tek u *Narednica Taura izrazila mi je svoje sumnje*. Pa, to je bilo *istinito*.

Za ljubav Tauri, Roic se pobrinuo da spomene kako postoji mogućnost da bisere uopće nije poslala admiralica Quinn, te ukazao na drugi dar za koji je bilo nedvojbeno dokazano da je njezin. Kapetan se namrštio, pa smotao i mačji pokrivač, a izgledao je kao da bi s njim volio odnijeti i Tauru. Odnio je bisere, pokrivač koji je i dalje preo, i sve uz njih vezane omote u nizu hermetički zatvorenih i označenih plastičnih vrećica. Za svu je tu ledenu djelotvornost jedva bilo potrebno još trideset minuta.

“Zašto ne odeš u krevet?” pitao je Roic Tauru kad su se vrata zatvorila za kapetanom CarSiga. Izgleda tako umorno. “Ja ionako moram ostati budan. Mogu ti javiti u tvoju sobu ako stignu kakve novosti.”

Odmahnula je glavom. “Ne bih mogla zaspati. Možda će ubrzo imati nešto.”

“Teško je reći, ali nadajmo se.”

Čekajući, zajedno su se smjestili na sofu čvrsta izgleda koja je u predsoblju stajala nasuprot stolu s darovima. Noćni zvukovi – povremeno škriputanje kuće koja se micala zbog zimske hladnoće, slabašno brujanje i zujanje udaljenih automatskih strojeva – sve je to u ovoj tišini bilo vrlo upadljivo. Taura je protegnula ramena za koja je Roic pretpostavio da su jako ukočena, pa je nakratko osjetio nadahnutu potrebu da joj ponudi masažu, ali nije bio siguran kako bi ona to prihvatila. Poriv se istopio u kukavičluku.

“Tiho je ovdje noću”, rekla je, trenutak poslije.

Ponovno je razgovarala s njim. *Molim te, nemoj prestati*. “Da. Makar, meni se to nekako sviđa.”

“Oh, i tebi? Noćna straža je nekako filozofsko vrijeme. Svijet za sebe. Ništa se tamo vani ne miče, samo, možda, ljudi koji se rađaju i umiru, nužnost, i mi.”

“Eh, da, i zli ljudi zbog kojih smo mi i postavljeni na stražu.”

Kroz nadstvođeni je dovratak virnula prema velikom predvorju i dalje od njega. “Očito. Kakav prljavi trik...” Umjesto da završi rečenicu, napravila je grimasu.

“Ta Quinn... dugo je poznaješ?”

“Ona je bila u Dendarijskim plaćenicima kad sam se ja pridružila floti – prvo nabavljena oprema, tako je govorila za sebe. Dobar vođa i prijateljica s kojom sam prošla

mnoge užase. A katkad i pobjede. Deset godina, to ima neku težinu, čak i ako čovjek ne obraća pozornost na vrijeme. Posebno ako ne obraća pozornost na vrijeme, rekla bih.”

Slijedio je ne samo misao koju je izrekla, nego i onu koja se čitala iz njezina pogleda. “Eh, da. Bože me sačuvaj od toga da se ikad suočim s takvom nedoumicom. Pretpostavljam da je to jednako gadno kao kad bi se moj grof pobunio protiv Cara. Ili kad bi se milord umiješao u neku ludu zavjeru da se ubije Carica Laisa. Ne čudim se što si cijelu večer šizila u sebi.”

“Da, bilo je sve gore i gore. Otkad mi je to palo na pamet, nisam mogla uživati u Carevu primanju, a znala sam da Miles želi da uživam. A nisam mu mogla reći zašto – bojim se da je mislio kako se osjećam kao da ne pripadam tamo. Pa, i to je bilo točno, ali to nije bio problem. Rijetko se osjećam kao da nekamo pripadam.” Trepnula je žutosmeđim očima koje su potamnjele i raširile se u polumraku. “Što bi ti učinio? Da si otkrio ili posumnjao u takav užas?”

Usne su mu se iskrivile. “To je gadno pitanje. Grof kaže da se u podlozi naše osobne časti mora nalaziti viša čast. Nikad se ne smijemo bez razmišljanja pokoriti zapovijedi.”

“Ha. To i Miles kaže. Je li to od njega pokupio, od svog oca?”

“Ne bi me čudilo. Milordov brat Mark kaže da je poštenje bolest i da je možeš dobiti samo od nekoga tko je njome već zaražen.”

U njezinu je grlu odjeknuo kratak smijeh. “No, to je baš Marku slično.”

Razmišljao je o njezinu pitanju s ozbiljnošću koje je zasluživalo. “Pretpostavljam da bih ga morao prijaviti. Barem se nadam da bih za to imao hrabrosti. Na kraju nitko ne bi ispao pobjednik. A najmanje ja.”

“O, da. To mi je jasno.”

Njezina je nuka počivala na tkanini sofe između njih, kuckajući pandžama. Želio ju je prihvatiti i stisnuti za utjehu – njoj, ili njemu? Ali nije se usuđivao. *K vragu, pa zar ne može pokušati?*

Tu njegovu raspravu sa samim sobom prekinuo je pisak ručne kom-veze. Stražar na ulazu prijavljivao je da se društvo Kuće Vorkosigan vraća iz Carske rezidencije. Roic je unio šifru za spuštanje kućnih štitova i stao sa strane dok se gomila iskrcavala iz male flotile zemaljskih vozila. Pym je bio na usluzi grofici, smiješeći se nečemu što mu je dobacila preko ramena. Gosti, neki vedri, neki pripiti, neki pijani, prolazili su pokraj njega, brbljajući i smijući se.

“Imaš li što prijaviti?” rutinski je pitao Pym. Znatiželjno je preko Roica pogledao Tauru koja mu se nadvijala preko ramena.

“Da, gospodine. Molim vas, sastanite se sa mnom nasamo čim to bude moguće.”

Dobročudni je i pospani pogled ispario s Pymova lica. “Oh?” Bacio je pogled iza sebe, prema društvancu koje se sad izvlačilo iz kaputa i počelo se uspinjati stubama. “U redu.”

Ma kako tiho Roic govorio, grofica je čula njihov kratki razgovor. Mahnuvši prstima, otpustila je Pyma iz svoje blizine. “Ipak, Pym, ako ovo neće dugo trajati, pričekat ću s odlaskom u krevet dok ne dobijem izvještaj”, promrmljala je.

“Da, milady.”

Roic je trznuo glavom prema predvorju knjižnice, a Pym je slijedio njega i Tauru kroz nadsvođeni ulaz. Čim su gosti nestali iz susjedne prostorije, Roic je iznio kratak sažetak noćne pustolovine, plagirajući vlastitu izjavu danu CarSigovskom forenzičnom kapetanu. Što znači da je još jednom ispustio dio o Taurinu pokušaju krađe. Do neba se nadao da se poslije neće pokazati kako je to bilo od strahovite važnosti. Zaključio je kako će milordu predati puni izvještaj. I kad će se, k vragu, milord vratiti?

Slušajući izvještaj, Pym je postajao sve ukočeniji. "Roic, osobno sam provjerio tu ogrlicu. Skenirao je protiv eksplozivnih naprava – a ni stroj za kemijsko očitavanje nije ništa otkrio."

"Jeste li je dodirnuli?" pitala je Taura.

Pymove su se oči stisnule dok se pokušavao sjetiti. "Uglavnom sam je držao za kopču. Pa... pa, CarSig će je provući kroz svoju mašineriju. Milord kaže kako im vježba uvijek dobro dođe. Ne može škoditi. Ispravno ste postupili, oružniče Roic. Sad možete nastaviti sa svojim dužnostima. Ja ću se povezati s CarSigom."

Uz ovu se mlaku pohvalu, Pym namršteno povukao.

"I to je sve?" šapnula je Taura dok se zvuk koraka Pyma koji je silazio, gubio niz zavojito stubište.

Roic baci pogled na svoj krono. "Pretpostavljam da jest, dok se CarSig ne javi s izvještajem. Ovisi o tome koliko je teško onu prljavu tvar koju Si vidjela" – nije ju uvrijedio rekavši *koju tvrdiš da si vidjela* – "koliko ju je teško identificirati."

Nadlanicom je protrljala oči koje su izgledale umorno. "Mogu li, ovaj, mogu li čekati s tobom dok se ne jave?"

"Svakako."

U trenutku istinskog nadahnuća poveo ju je dolje u kuhinju i upoznao s hladnjakom za osoblje. Bio je u pravu; njezinu je izvanrednom metabolizmu ponovno trebalo goriva. Nemilosrdno je sve poskidao s polica i prostro pred nju. Jutarnja smjena može se pobrinuti sama za sebe. Ovdje se nije morao stidjeti što gošći nudi hranu za poslugu; u kuhinji Mame Kosti svi su dobro jeli. Naručio je kavu za sebe i čaj za nju, pa su zajedno sjeli na dva visoka stolca uz kuhinjski šank.

Kad ih je Pym pronašao, upravo su završavali s jelom. Iz lica višeg oružnika nestalo je toliko krvi da je gotovo djelovao zeleno.

"Dobar posao, Roic – narednice Taura" – počeo je on ukočenim glasom. "Vrlo dobar posao. Upravo sam razgovarao sa Stožerom CarSiga. Po biserima je *bilo* petljano – posebno dizajniranim neurološkim otrovom. CarSig misli da je podrijetlom s Jacksonova, ali još uvijek provjeravaju. Doza je bila skrivena pod kemijski neutralnim, prozirnim lakom koji se topi na temperaturi tijela. Usputno rukovanje ogrlicom ne bi oslobodilo otrov, ali da je netko stavio ogrlicu i nosio je neko vrijeme... otprilike pola sata..."

"Dovoljno da nekoga ubije?" pitala je Taura napetim glasom.

"Dovoljno da ubije i prokletog slona, kažu dečki iz labosa." Pym je navlažio suhe usne. "A ja sam je osobno pregledao. I proglasio da je *čista*. "Čeljust mu se zgrčila. "Htjela ih je nositi na – milord bi..." Prekinuo se i čvrsto rukom protrljao lice.

"Zna li CarSig već tko ih je poslao?" pitala je Taura.

"Još ne. Ali možete biti sigurni da daju sve od sebe."

Prizor smrtonosnih, blijedih kuglica kako leže na toplom vratu buduće milady bljesnuo je kroz Roicovo sjećanje. “Madame Vorsoisson dotaknula je bisere sinoć – odnosno, to je sad već preksinoć”, reče Roic užurbano. “Imala ih je oko vrata barem pet minuta. Hoće li s njom sve biti dobro?”

“CarSig je poslao liječnika u kuću lorda Revizora Vorthysa kako bi je pregledao – to je jedan od njihovih stručnjaka za otrove. Da je primila dovoljno otrova da je ubije, dosad bi već bila mrtva, što znači da se *to* neće dogoditi, ali ne znam kakve bi druge... sad moram ići, moram javiti milordu da očekuje posjetitelja. I... moram mu reći zašto. Dobar posao, Roic. Jesam li ti rekao da si obavio dobar posao? Dobar posao. Pym je drhtavo i nesretno udahnuo, pa otkoračao iz kuhinje.

Taura, koja je rukom podbočila bradu dok se nadvijala nad tanjur, namrštila se za njim. “Jacksonski neurološki otrov, ha? To baš ne dokazuje mnogo. Jacksonci će prodati bilo što bilo kome. Osim toga, Miles je tijekom nekih od naših starih borbenih misija tamo stekao mnogo neprijatelja i ako su znali da je otrov namijenjen njemu, vjerojatno su ponudili znatan popust.”

“Da, mogu i misliti da će ulaženje u trag izvoru malo potrajati. Čak i u CarSigu.” Oklijevao je. “Iako... zar ga na Jacksonovu Skrovištu ne bi poznavali samo pod njegovim starim identitetom iz tajnih operacija? Kao tvog malog admirala?”

“On mi kaže da je tajna tog identiteta razobličena prije nekoliko godina. Djelomično zbog nereda koji je tamo izazvala njegova posljednja misija, a djelomično iz nekih drugih razloga. Koji su previše za mene.” Zijevnula je, široko. Bilo je to... dojmljivo. Na nogama je od rane zone, podsjetio se Roic, a – za razliku od njega – popodne nije odspavala. Zaglavljena na mjestu koje joj se moralo činiti čudnim, hrvala se s užasnim strahovima. I to posve sama. Prvi se put upitao je li osamljena. Jedina od svoje vrste, posljednja od svoje vrste, ako je dobro shvatio, bez doma i obitelji osim te slučajne, lutajuće, plaćeničke flote. A onda se zapitao zašto tu njezinu dubinsku osamljenost nije prije primijetio. Oružnici bi trebali dobro primjećivati. *Zar ne?*

“Ako obećam da ću svratiti do tebe da ti javim ako dobijem bilo kakve vijesti, misliš da bi možda mogla pokušati odspavati?”

Protrljala je stražnji dio svog vrata. “Bi li to htio? U tom slučaju, mislim da bih mogla. Odnosno, barem bih mogla pokušati.”

Otpratio ju je do njezinih vrata, pokraj milordova praznog i mračnog apartmana. Kad joj je kratko stisnuo ruku, uzvratila mu je stisak. Progutao je slinu kako bi se okuražio.

“Prljavi biseri, ha?” reče on, još je uvijek držeći za ruku. “Znaš... ne znam za druge Barrayarce... ali *ja* mislim da su tvoje genetičke modifikacije prekrasne.”

Usne su joj se uzvile, a on se nadao da to nije posve sumoran osmijeh. “Pa, ti se zaista popravljaš.”

Kad je pustila njegovu ruku i okrenula se da uđe, pandža koja je lagano prešla preko kože njegova dlana natjerala mu je tijelo da nenamjerno i senzualno zadrhti. Zabuljio se u vrata koja su se zatvarala i progutao savršeno budalast poriv da je zazove natrag. Ili slijedi unutra... još je uvijek na dužnosti, podsjetio se. Već je kasnio sa sljedećom provjerom monitora. Prisilio se da se okrene.

Vani se nebo mijenjalo iz jantarne noći grada u ledenoplavu zoru kad je stražar s ulaza pozvao Roica da unese šifru za spuštanje kućnih štitova, jer se milord vraćao. Dok je oružnik koji je bio pozvan kao vozač odvezio golemo vozilo u garažu, Roic je otvorio jedno krilo vrata kako bi propustio pogrbljeni lik koji se mrštio. Milord je podigao pogled i prepoznao Roica, a prilično sablastan osmijeh obasja njegovo namršteno lice.

Roic je već vidio milorda napetog, ali nikad ovako uzbunjujuće kao sad, čak ni poslije jednoga od njegovih gadnijih napadaja ili kad je patio od onog spektakularnog mamurluka poslije katastrofalnog banketa s bubljim maslom. Oči su mu zurile iz sivih kolobara poput divljih životinja iz svojih brloga. Koža mu je bila blijeda, a bore napetosti iscertavale su uznemirenost na njegovu licu. Pokreti su mu istodobno bili i umorni i ukočeni, i trzavi i živčani, vrtlog iscrpljenosti koji nije uspijevao naći počinka.

“Roic. Hvala ti. Blagoslovljen bio”, počeo je milord glasom koji je zvučao kao da dopire s dna zdenca.

“Je li buduća milady dobro?” pitao je Roic, ne bez straha.

Milord je kimnuo. “Da, sad jest. Konačno mi je zaspala na rukama, nakon što je otišao CarSigov liječnik. Zaboga, Roic! Ne mogu vjerovati da su mi promaknuli znakovi. Trovanje! A ja sam joj vlastitim rukama prikopčao smrt oko vrata! To je prokleta metafora za cijelu ovu stvar, eto što je to. Ona je mislila da je problem u njoj. *Ja* sam mislio da je problem u njoj. Kako je malo vjere u sebe imala, kako sam ja malo vjere imao u nju, kad smo znakove umiranja od trovanja krivo protumačili kao znakove umiranja od sumnje u sebe?”

“Ali ona valjda *ne umire*, zar ne?” ponovio je pitanje Roic, tek da bude siguran. Iz ovog dramatičnog ispada tjeskobe to je bilo nešto teže zaključiti. “To malo izloženosti otrovu neće valjda ostaviti trajne posljedice?”

Milord je počeo u krugovima hodati glavnim predvorjem, dok ga je Roic uzalud slijedio u nastojanju da uzme njegov kaput. “Liječnik je rekao da neće, da će sve biti dobro kad prođu glavobolje, a čini se da se to već dogodilo. Osjetila je takvo olakšanje kad je otkrila o čemu se zapravo radi, da se rasplakala. Shvati ti to, ako možeš?”

“Da, samo što”, počeo je Roic, pa se ugrizao za jezik. Samo što se napadaj plača kojemu je on svjedočio odigrao dobrano prije trovanja.

“Što?”

“Ništa, milorde.”

Lord Vorkosigan zastao je pod nadsvođenim dovratkom predsoblja. “CarSig. Moramo nazvati CarSig da odnesu sve ove darove i ponovno ih provjere na-”

“Već su došli i pokupili ih, milorde”, utješio ga je Roic ili barem pokušao. “Prije jedan sat. Rekli su da će najveći dio uznastojati provjeriti i vratiti prije nego što, rano popodne, počnu dolaziti svatovi.”

“Oh. Dobro.” Milord je na trenutak mirno stajao, zureći u prazno, pa mu je Roic konačno uspio oduzeti kaput.

“Milorde... *vi* ne mislite da je admiralica Quinn poslala tu ogrlicu, zar ne?”

“Oh, dobri Bože, ne, naravno da ne mislim.” Milord je otpisao tu božan zapanjujuće usputnim pokretom ruke. “To uopće nije u njezinu stilu. Da se ikad tako razljutila na mene, osobno bi me nogama spustila niz stubište. Sjajna je to žena, Quinn.”

“Narednica Taura se zabrinula. Mislim da je vjerovala kako bi ta Quinn mogla biti, ovaj, ljubomorna.”

Milord trepne. “Zašto? Mislim, da, prošlo je gotovo točno godinu dana otkako smo se Elli i ja razišli, ali Ekaterina *s tim* nije imala nikakve veze. I upoznao sam je tek nekoliko mjeseci poslije. Možeš je uvjeriti kako je to vremensko poklapanje čista koincidencija. Da, Elli je odbila poziv na vjenčanje – ona ima svoje odgovornosti. Na kraju krajeva, ipak zapovijeda flotom.” Pobjegao mu je mali uzdah. Usne su mu se iskrivile na sljedeću misao. “Ali svakako bih volio znati tko zna dovoljno da ukrade Ellino ime i pod njim taj prokleti omot prokrijumčari ovamo. *To* je prava zagonetka. Quinn je povezana s admiralom Naismithom, ne i s lordom Vorkosiganom. Što je od samog početka bilo točka na kojoj sve pada, no pustimo sad to. Želim da CarSig sve raspoložive snage stavi u pogon kako bi *to* riješio.”

“Mislim da su to već učinili, milorde.”

“Oh. Dobro.” Podigao je pogled, a lice mu je, ako je to uopće bilo moguće, postalo još ozbiljnije. “Znaš, sinoć si spasio moju Kuću. Jedanaest naraštaja Vorkosiganovih suzilo se na ovo jedno usko grlo, mene, na ovaj naraštaj, na ovo vjenčanje. Ja bih bio posljednji da nije bilo tog slučajnog – ne, ne slučajnog. Tog trenutka oštrog uočavanja.”

Roic je posramljeno zamahao rukom. “Nisam ih ja uočio, milorde. Bila je to narednica Taura. Ona bi to bila i sama prije prijavila, da je nije napola zatekla ta gadna kamuflaža negativaca pod imenom vaše, ovaj, prijateljice, admiralice Quinn.”

Milord se ponovno smjestio u svoju napetu orbitu u predvorju. “Onda blagoslovljena bila Taura. Ta je žena neprocjenjiva. Što sam već znao, ali svejedno. Zaboga, mogao bih joj izljubiti stopala. Mogao bih je cijelu izljubiti!”

Roic je počinjao vjerovati kako ona rečenica o ogrlici za discipliniranje pasa od bodljikave žice i nije bila baš samo šala. Sva ova mahnita napetost, ako već i nije bila zarazna, počela je uznemirivati ostatke njegovih živaca. Suho i odsječno, po uzoru na Pyma, primijetio je: “Meni je bilo rečeno da već jeste, milorde.”

Milord se opet uz trzaj zaustavio. “Tko ti je to rekao?”

S obzirom na okolnosti, Roic je odlučio da ne spominje madame Vorsoisson. “Taura.”

“Eh, možda je to neka tajna ženska šifra. Iako, ja nemam ključ za nju. Snadi se sam, dečko.” Frknuo je, malčice histerično. “Ali ako ikad *dobiješ* pozivnicu od nje, čuvaj se – to ti je kao da te u mračnoj uličici pljačka božica. Poslije toga, više nisi isti. Da ne spominjem vitalne ženske dijelove u omjeru u kojem ih zapravo *uspijevaš* pronaći, a što se pandži tiče, ništa nije uzbudljivije od—”

“Miles”, prekinuo ih je zbunjeni glas koji je dopirao odozgo. Roic podigne pogled i ugleda Groficu, umotanu u kućni ogrtač, kako se oslanja o ogradu balustrade i motri svog sina. Koliko je dugo stajala tamo? Bila je Betanka; možda nju milordove posljednje primjedbe nisu izbezumile onoliko koliko Roica. Zapravo, kad bolje razmisli, siguran je da nju nisu mogle izbezumiti.

“Dobro jutro, majko”, uspio je prozboriti milord. “Jesi li čula, neki je bandit pokušao otrovati Ekaterinu. Kad ga se dočepam, kunem se da će u usporedbi s tim Čerečenje Ludog Cara Yuriya izgledati kao dječji rođendan—”

“Da, CarSig je tvog oca i mene tijekom noći obavještavao o svemu, a upravo sam razgovarala i s Helen. Čini se da je zasad sve pod kontrolom, osim što ne možemo uvjeriti Pyma kako se neće iskupiti time što će se baciti sa Zvezdanog mosta. Prilično se uzrujao zbog tog propusta. Za Boga miloga, dođi gore, uzmi tabletu za spavanje i prilegni malo.”

“Neću tabletu. Moram provjeriti vrt. Moram provjeriti sve—”

“Vrt je u redu. Sve je u redu. Kao što si maloprije mogao otkriti na primjeru oružnika Roica, tvoje je osoblje više nego sposobno.” Počela je silaziti stubištem, izrazito čeličnog pogleda. “Sine, ili ćeš popiti tabletu, ili ću te zviznuti maljem. Ne pada mi na pamet da te tvojoj nedužnoj nevjesti predam u ovakvom stanju, ili u još gore, u kakvom ćeš biti ako se do danas popodne ne naspavaš kako treba. To nije pošteno prema njoj.”

“Ništa u vezi s ovim brakom nije pošteno prema njoj”, sumorno je promrmljao milord. “Bojala se da će još jednom morati proći kroz istu noćnu moru kakva je bio njezin prvi brak. Ne! To će biti potpuno *različita* noćna mora – mnogo *strašnija*. Kako je mogu zamoliti da sa mnom zakorači na vatrenu liniju ako—”

“Koliko se sjećam, ona je zamolila tebe. Bila sam prisutna, pa znam. Prestani laprdati.” Grofica ga uzme za ruku i počne više-manje silom tjerati na kat. Roic u mislima zabilježi njezinu tehniku, za slučaj da se ukaže potreba. Ona se osvrnula preko ramena i Roicu utješno, iako pomalo neočekivano, namignula.

Kratak ostatak najnezaboravnije noćne smjene u njegovoj karijeri prošao je, na Roicovo olakšanje, bez daljnjih većih incidenata. Izbjegao je uzbuđene sobarice koje su se žurile obaviti zadaće za ovaj veliki dan, pa se popeo stubama u svoju sićušnu spavaonicu na trećem katu, razmišljajući kako milord nije jedini koji bi se trebao naspavati prije popodnevni, javnih dužnosti. No milordove su ga posljednje, svakako nesuzdržane primjedbe, još neko vrijeme držale budnim, mameći ga prizorima koji su nekako bili i šokantni i šarmantni. Takvi o kakvima u Hassadaru nije ni sanjao. Dok je padao u san, na licu mu je bio smiješak.

Nekoliko minuta prije nego što je trebala zazvoniti njegova budilica, Roica je probudio oružnik Jankowski, kucajući na vrata.

“Pym kaže da se smjesta trebaš javiti u milordov apartman. Nekakvo upoznavanje sa situacijom – ne moraš još odjenuti odoru.”

“Dobro.” Jankowski je mislio na paradnu odoru, iako je sâm već bio utegnuto u svoju. Roic navuče svoju sinočnju odjeću i prođe češljem kroz kosu, frustrirano se mršteći svojoj čekinjavoj bradi – ali *smjesta* vjerojatno znači upravo to – pa požuri niza stube.

Roic je zatekao milorda u dnevnoj sobi njegova apartmana, napola odjevenog u svilenu košulju, smeđe hlače sa srebrnom crtom i odgovarajuće srebrne, vezene naramenice, te papuče. Opsluživao ga je njegov bratić Ivan Vorpatril, u punom sjaju

svoje zlatnoplave kućne odore. Kao milordov kum i glavni svjedok u ceremoniji koja je trebala uslijediti, lord Ivan igrao je i ulogu milordova posilnog i davatelja opće podrške.

Jedna od Roicu dražih tajnih uspomena iz prošlih tjedana bila je trenutak u kojem je – u svojoj ulozi nevidljive vješalice za kapute – svjedočio kako veliki Potkralj grof Vorkosigan osobno odvlači svog naočitog nećaka u stranu i, glasom tako tihim da je gotovo šaptao, obećava kako će od Ivanove kože napraviti bubanj samo ako ovaj dopusti svom neumjesnom smislu za humor da učini *išta* što bi mladom milordu moglo upropastiti skorašnji obred. Cijeli se tjedan Ivan držao ozbiljno kao sudac; u služinskim su se prostorijama stavljale oklade na to koliko će dugo izdržati. Prisjećajući se onog duboko zlokobnog glasa, Roic je odabrao najduže razdoblje u koje se je moglo okladiti i bio uvjeren kako će dobiti.

Taura, također odjevena u sinočnju suknju i čipkastu bluzu, ispružila se na jednoj od manjih sofa ispod udubljenog prozora i, kako se činilo, nudila ohrabrujuće savjete. Milord je očito uzeo tabletu za spavanje, jer je izgledao neizmjereno bolje: čist, obrijan, jasna pogleda i gotovo miran.

“Ekaterina je ovdje”, reče on Roicu, glasa puna strahopoštovanja, kakvim zapovjednik opkoljenog garnizona opisuje dolazak neočekivanog pojačanja. “Mladenkina strana koristi majčin apartman kao područje za prekrćavanje. Majka će je za koji trenutak dovesti dolje. I nju treba s ovim upoznati.”

Upoznati s čim? bilo je pitanje na koje je Roic dobio odgovor i prije nego što ga je uspio postaviti. U sobu je ušao šef CarSiga, general Allegre osobno, u paradnoj zelenoj uniformi i u pratnji grofa koji je već bio odjeven u svoju najsjajnu kućnu odoru. Allegre je ionako bio gost na vjenčanju, ali bilo je jasno kako nije iz društvenih razloga uranio jedan sat.

Njemu za petama stizale su grofica i Ekaterina, grofica elegantna u nečem svjetlucavom i zelenom, buduća milady još uvijek u svojoj neupadljivoj haljini, ali kose već upletene i gusto načičkane ružama i drugim prekrasnim, mirisnim malim cvjetovima kojima Roic nije znao ime. Obje su žene izgledale ozbiljno, ali osmijeh nalik na bjegunca koji je ugledao raj bljesnuo je u Ekaterininim očima kad su se susrele s milordovim. Roic se zatekao kako mora odvratiti pogled od te kratke siline, osjetivši se kao nespretni uljez. Tako ga je uspio iznenaditi i Taurin izraz: uočljivo pun odobravanja, ali i prilično čeznutljiv.

Ivan je privukao dodatne stolce pa su se svi razmjestili oko malog stola u blizini prozora. Madame Vorsoisson sjela je uz milorda, pristojno, ali bez nepotrebnih centimetara između njih. On joj je stisnuo ruku. Roic je uspio ukliznuti pokraj Taure; ona je spustila pogled prema njemu i nasmiješila se. Ove su odaje nekoć pripadale pokojnom velikom generalu Piotru Vorkosiganu, prije nego što ih je prigrabio njegov unuk, mladi lord Revizor u usponu. Ovo je mjesto, a ne veličanstvene prostorije za javnost u prizemlju, vidjelo više vojnih, političkih i tajnih konferencija od najveće važnosti za barayarsku povijest nego što ih je Roic mogao i zamisliti.

“Svratio sam ranije kako bih vam osobno prenio najnoviji CarSigov izvještaj. Miles – madame Vorsoisson – grofe, grofice.” Allegre je, dijelom oslonjen o rukonaslon sofe, svima kimnuo glavom. Posegao je u svoju tuniku i izvukao plastičnu vrećicu u kojoj

je blistalo i svjetlucalo nešto bijelo. “A i da vratim ovo. Nakon što su skupili i zabilježili dokazni materijal, moji su ih forenzičari očistili. Sad su bezopasni.”

Milord ih je oprezno uzeo iz njegovih ruku i spustio na stol. “A znate li već kome moramo poslati zahvalnicu za ovaj dar? Nekako sam se nadao da ću je moći predati osobno.” Loše prikriivena prijetnja odjeknula je ispod njegova vedrog prizvuka.

“To se zapravo otkrilo mnogo brže nego što sam pretpostavljao”, reče Allegre. “Bila je to *vrlo* dobra krivotvorina žiga s datumom odašiljanja s Escobara na vanjskom omotu, ali analiza je pokazala da je unutrašnji ukrasni ovitak podrijetlom s Barrayara. Kad smo saznali na kojem planetu moramo tražiti, predmet je bio dovoljno jedinstven – usput budi rečeno, ogrlica zaista potječe sa Zemlje – da ga gotovo smjesta pronađemo prema uvoznim papirima draguljara. Kupljena je prije dva tjedna u Vorbarr Sultani za golemu svotu u gotovini – a sigurnosne vid-snimke za ovaj mjesec nisu još bile izbrisane. Moj je agent bez dvojbi prepoznao lorda Vorbataillea.”

Milord je zasiktao kroz zube. “Njega sam imao u užem izboru, da. Nikakvo čudo da je tako silno nastojao pobjeći s planeta.”

“On je u taj plan bio umiješan do obrva, ali nije ga on smislio. Sjećaš se kako si mi prije tri tjedna rekao da si se, premda ova operacija mora imati mozak, spreman zakleti kako on nije u Vorbatailleovoj lubanji?”

“Da”, reče milord. “Procijenio sam da je on samo gurnut u prvi plan, podmićen zbog svojih veza. I svoje jahte, dakako.”

“Bio si u pravu. Prije tri sata priveli smo njegova jacksonijanskog zločinačkog savjetnika.”

“Imate ga!”

“Imamo ga. Sad neće zbrisati.” Allegre je mrko kimnuo milordu. “Iako je bio dovoljno priseban da *ne* privuče pozornost na sebe pokušavajući napustiti planet, jedan od mojih analitičara koji je sinoć došao provjeriti nove dokaze vezane uz ogrlicu, uspio je odvrtjeti film unatrag i međusobno povezati stvari, te ga je tako identificirao. Pa, zapravo je ukazao na tri moguća sumnjivca, no brzopentanje je pokazalo da su dvojica nedužna. Izvor otrova bio je tip po imenu Luca Tarpan.”

Milord je ponovio slogove; lice mu se iskrivilo. “Prokletstvo. Jeste li sigurni? Nikad nisam čuo za njega.”

“Potpuno sigurni. Čini se da je na Jacksonovu Skrovištu povezan s Bharaputrinim sindikatom.”

“Pa... to mu je moglo osigurati pristup povelikom broju prilično neurednih, dvije godine starih podataka o Quinn i meni, da. O oba mene, zapravo. A to objašnjava i kvalitetu krivotvorine. Ali čemu ovako podao napad? Gotovo me *više* uznemiruje pomisao da bi potpuni stranac – jesu li nam se putovi već ukrstili?”

Allegre slegne ramenima. “Čini se da nisu. Preliminarno ispitivanje pokazalo je da se radi o potpuno profesionalnoj uroti – iako te, do trenutka kad si već napola riješio taj slučaj, sigurno nije osobito volio. Očito je kako te tvoj talent za stvaranje zanimljivih neprijatelja nije napustio. Planirali su stvoriti ometanje i kaos u tvojoj istrazi čim grupa uspije pobjeći – pokazalo se da su Vorbataillea poslali prvoga, kao žrtvenog jarca – ali mi

smo ih zaustavili otprilike osam dana prije namjeravanog bijega. U tom je trenutku ogrlica upravo bila unesena u bilješke službe za dostavu i odaslana.”

Milord je stisnuo zube. “Imali ste Vorbataillea u rukama dva dana. Zar se ovo nije pojavilo tijekom brzopentanja?”

Allegre napravi grimasu. “Baš prije nego što sam krenuo ovamo, pregledao sam zapisnik. Bilo je vrlo blizu tome da izroni na površinu. Ali da se dobije odgovor, čak i pod brzopentom – posebno pod njom – ma kako to korisna droga bila, čovjek najprije mora znati dovoljno da postavi pitanje. Moji su se istražitelji usredotočili na *Princezu Oliviju*. Usput budi rečeno, dokazali smo da se ekipa koja je izvela otmicu iskrcala uz pomoć Vorbatailleove jahte.”

“Znao sam da je moralo biti tako”, zagundao je milord.

“Mislim da bismo za nekoliko dana i bez pomoći iskopali ovaj plan s ogrlicom”, reče Allegre.

Milord baci pogled na svoj krunu i prilično naglašeno reče: “Zapravo, iskopali biste ga za otprilike jedan sat. Bez pomoći.”

Allegre iskosi glavu, iskreno priznajući. “Da, na nesreću. Madame Vorsoisson” – dodirnuo je čelo pokretom znatno službenijim od uobičajenog CarSigovskog salutiranja – “u osobno ime i u ime moje organizacije, želio bih vam ponuditi svoju najdublju ispriku. Moj lorde Revizore. Grofe. Grofice.” Pogledao je Roica i Tauru koji su sjedili jedno do drugoga na sofii nasuprot njegovoj. “Na svu sreću, CarSig nije bio posljednja crta vaše obrane.”

“Zaista”, zagrmio je grof koji je naopačke sjeo na uspravan stolac i ruke udobno namjestio na njegov naslon, slušajući pozorno, ali do ovog trenutka bez komentara. Grofica Vorkosigan stajala je uz njega; rukom je dodirnula njegovo rame, a on ju je prekrpio svojom, većom.

Allegre reče: “Illyan mi je jednom rekao kako pola tajne nadmoći Kuće Vorkosigan u barrayarskoj povijesti leži u kakvoći ljudi koje novačite u svoju službu. Drago mi je vidjeti da se ta praksa nastavlja. Oružniče Roic, narednice Taura – CarSig vas pozdravlja s više zahvalnosti nego što je i izraziti mogu.” A to je i učinio, trijeznom gestom u kojoj nije bilo ni tračka ironije koja se kod njega inače povremeno javljala.

Roic je trepnuo, pa pognuo glavu kako bi uzvratio salutiranjem za koje nije bio siguran smije li ga uopće načiniti. Pitao se očekuje li se od njega da nešto kaže. Silno se nadao da nitko neće tražiti od njega da održi govor, kao poslije onog incidenta u Hassadaru. To ga je prestravilo više od iglične vatre. Podigao je glavu i spazio kako je Taura svoj pogled spustila prema njemu, blistavih očiju. Želio ju je pitati – želio joj je postaviti tisuću pitanja, ali ne ovdje. Hoće li ikad ponovno dobiti prigodu da budu nasamo? Ne u sljedećih nekoliko sati, to je bilo izvjesno.

“Pa, ljubavi...” Milord je ispustio dah, zureći u plastičnu vrećicu. “Mislim da ti je ovo posljednje upozorenje. Putuj sa mnom, i putovat ćeš u rizik. Ja ne želim da bude tako. Ali tako će biti sve dok služim... onome čemu služim.”

Buduća je milady dobacila pogled grofici koja joj je uzvratila nesumnjivo iskripljenim osmijehom. “Nikad nisam ni mislila da biti lady Vorkosigan znači nešto drugo.”

“Ovo ću dati uništiti”, reče milord i posegne za biserima.

“Ne”, reče buduća milady, dok su joj se oči sužavale. “Čekaj.”

On zastane, upitno dižući obrve.

“Bili su poslani meni. To je *moja* uspomena. Zadržat ću ih. Nosila bih tu ogrlicu iz poštovanja prema tvojoj prijateljici.” Posegnula je rukom pokraj njega i pokupila vrećicu, bacila je u zrak i ponovno uhvatila, dok su joj se dugi prsti čvrsto stegnuli oko nje. Njezin je sarkastični osmijeh zaprepastio Roica. “A sad ću ih nositi iz prkosa našim neprijateljima.”

Milordove su oči zaplamtjele prema njezinima.

Grofica je uhvatila trenutak – možda i zato, pomislio je Roic, kako bi spriječila svog sina u daljnjem laprdanju – pa kucnula o svoj krono. “Kad smo već kod toga što ćeš nositi, vrijeme je za oblačenje.”

Milord je za nijansu vipe problijedio. “Da, naravno.” Poljubio je ruku buduće milady dok je ustajala, izgledajući kao da je više nikad ne želi ispustiti. Grofica Vorkosigan istjerala je sve osim milorda i njegova bratića u hodnik, čvrsto za sobom zatvorivši vrata apartmana.

“Sad izgleda mnogo bolje”, reče joj Roic, osvrćući se. “Mislim da je vaša tableta za spavanje bila prava stvar.”

“Da, plus to što sam natjerala Arala da mu dâ sredstva za umirenje kad ga je maloprije pošao probuditi. Čini se da je dvostruka doza bila baš po mjeri.” Provukla je ruku pod ruku svoga supruga.

“Ipak mislim da smo mu trebali dati trostruku”, promrmeljao je on.

“Daj, daj. Želimo da naš mladoženja bude miran, a ne komatozan.” Otpratila je madame Vorsoisson prema stubištu; grof je otišao s Allegreom, koristeći priliku da s njim nasamo porazgovara o pojedinostima slučaja, ili možda popije koju.

Taura je piljila za njima, nakrivljenog osmijeha. “Znaš, ispočetka nisam bila sigurna da je to žena za Milesa, ali sad mislim da mu baš dobro pristaje. Ta njegova voričnost je uvijek zbunjivala Elli. Ekaterina je ima u kostima, jednako kao i on. Bog im oboma pomogao.”

Roic je upravo namjeravao reći kako je, prema njegovu mišljenju, buduća milady *bolja* nego što to milord zaslužuje, ali posljednja ga je Taurina primjedba zaustavila. “Hm. Da. Ona je zaista prava Vorkinja. Nije to lako biti.”

Taura je krenula niz hodnik, ali je zastala na uglu i napola se okrenula kako bi ga zapitala: “Onda, kakvi su ti planovi poslije primanja?”

“Noćna stražarska dužnost”, shvati Roic očajno. *Cijeli prokleti tjedan*. A Taura će na planetu biti još samo deset dana.

“Ah.” Odmaglila je, a Roic je pogledao na svoj krono i progutao slinu. Poduže vrijeme koje si je dodijelio za odijevanje i javljanje na dužnost prije vjenčanja gotovo je isparilo. Potrčao je stubama.

Gosti su već počeli stizati, prelijevajući se iz glavnog predvorja kroz čitav niz cvijećem ukrašenih prostorija za javnost, kad se Roic brzo sjurio niz stubište kako bi zauzeo mjesto koje mu je bilo dodijeljeno. Trebao je biti podrška oružniku Pymu koji je

pružao podršku grofu i grofici Vorkosigan. Neki dežurni gosti već su bili na svojim mjestima: lady Alys Vorpatril, koja je djelovala kao pomoćna domaćica i općenito imala zadaću požurivanja, a uz nju njezin blagonaklono odsutni pratitelj, Simon Illyan; Bothari-Jesekovi; Mayhew, koji je očito neprekidno kaskao za Nikkijem; jedan dio Vorvayneovih koji su se iz pretrpane kuće Vorthysovih prelili u gostinske sobe Kuće Vorkosigan. Rano je stigao i milordov prijatelj, komodor Galeni, šef Carskog odjela komarrskih poslova sa ženom, te posebni milordovi prijatelji i kolege iz Naprednjačke stranke, Vorbrettenovi i Vorrutyerovi.

Komodor Koudelka i njegova supruga, posvuda poznati kao Kou i Drou, stigli su sa svojom kćeri Martyom. Martya je bila zamjenska kuma madame Vorsoisson, na mjestu najbolje prijateljice buduće milady – još jedne kćeri Koudelkinih, Kareen, koja je još uvijek bila na studiju na Koloniji Beta. Kareen i milordov brat, lord Mark, svima su nedostajali (iako, u svjetlu incidenta s bubljim maslom, ne i Roicu), ali vrijeme potrebno za međuzvezdano putovanje pokazalo se predugim da bi se uklopilo u njihove rasporede. No ipak, vjenčani dar lorda Marka svadbenom paru bio je poklon-bon za tjedan dana u ekskluzivnom i vrlo skupom betanskom odmaralištu, pa će tako, možda, milord i njegova milady uskoro posjetiti njegova brata i svoju prijateljicu, da milordove betanske rođake i ne spominjemo. Što se samog dara ticalo, ako ništa drugo, njegova je prednost bila u tome što je sve pripadajuće mu sigurnosne izazove odgađao za neka *buduća vremena*.

Martyu je uza stube užurbano povelja sobarica određena upravo za to. Martyna pratitelja, poslovnog suradnika lorda Marka, doktora Borgosa, tiho je u stranu poveo Pym, kako bi ga, bez najave, pretražio i ustanovio je li sa sobom donio kakav neočekivani insektoidni dar, ali ovaj se put pokazalo da je znanstvenik čist. Martya se vratila neočekivano brzo, zamišljeno namrštena čela, pa ponovno preuzela doktora, odvevši ga u potragu za pićima i društvom.

Lord Revizor i profesorica Vorthys stigli su s ostatkom Vorvayneovih, čineći, sve u svemu, moćnu gomilicu: četvorica braće, tri supruge, desetero djece, te otac i maćeha buduće milady, uz dodatak njezinih voljenih ujaka i ujne. Roic je uspio pogledom uhvatiti Nikkija kako pokazuje Ardea svojim mladim rođacima Vorvayneovima, škvadri punoj strahopoštovanja, te pritišće skočnog pilota da pred ovom opčaranom publikom iznese galaktičke ratne priče. Roic je primijetio kako Nikki i nije morao jako pritiskati. Pod toplim sjajem ovalike pozornosti, betanski se pilot raspričao nadugo i naširoko.

Obiteljska grana Vorvayneovih hrabro je parirala blistavom društvu koje je u Kući Vorkosigan bilo uobičajeno – no dobro, lord Revizor Vorthys bio je poznat po tome što nije primjećivao ni jedan položaj koji nije bio potkrijepljen dokazanom inženjerskom ekspertizom. Ali čak se i mladenkin najbučniji stariji brat utišao i zamislio se kad je posluga najavila grofa Gregora Vorbarru i groficu Laisu Vorbarra. Car i Carica odabrali su pojaviti se na ovoj navodno neslužbenoj poslijepodnevnoj prigodi kao društveno jednaki Vorkosiganima, što je prištedjelo mnogo protokolarnih muka svima, a osobito njima. Tek je u odori svoje grofovske Kuće Car mogao javno zagrliti svog malog brata po mlijeku, Milesa, koji se sjurio niz stube kako bi ga pozdravio, i samo je tako mogao primiti njegov uzvratni zagrljaj.

Sve u svemu, milordovo je “malo” vjenčanje brojilo sto dvadeset gostiju, a Kuća Vorkosigan sve ih je upila.

Konačno je stigao i taj trenutak; predvorje i predsoblja nakratko su se napučili kaotičnim mnoštvom koje je ponovno navlačilo kapute, pa su gosti pohrlili kroz vrata, zaobišli ugao i pošli u vrt. Zrak je bio hladan, ali nije grizao za kožu. Na svu sreću, nije bilo vjetra, nebo je bilo duboko, vedro plavetnilo, a popodnevno sunce koje je iskosa sjalo bilo je poput tekućeg zlata. Pretvorilo je snježni vrt upravo u onakvo pozlačeno, svjetlucavo, spektakularno i jedinstveno prizorište kakvo je milordovo srce samo poželjeti moglo. Cvijeće i vrpce okruživali su središnje mjesto gdje su se trebali položiti zavjeti, nadopunjujući divlji sjaj leda, snijega i svjetlosti.

Iako, do u detalje realistično oblikovani zec od leda koji je ispod diskretnog grma zajahao zečicu, *nije* bio među ukrasima koje je milord naručio – Roic je bio prilično siguran u to. Ipak, nije prošao nezapaženo, budući da je prva osoba koja je to ugledala upozorila sve koji su bili dovoljno blizu da je mogu čuti. Ivan Vorpatril odvratio je pogled od vedre i opscene skulpture – zečevi su se smiješili od uha do uha – izgledajući posve nedužno. Grof mu je uputio prijeteći nabusiti pogled no na nesreću ga je potkopao smijuljenjem koje mu je pobjeglo, a koje se, kad mu je grofica nešto šapnula na uho, pretvorilo u grohotan smijeh.

Mladoženjini su gosti zauzeli svoja mjesta. U središtu vrta, stazice očišćene od snijega sastajale su se u širokom krugu popločenom ciglama, a iz kojega se, oblikovan ciglama tamnije boje, izdizao grb Vorkosiganovih, na kojem su se nalazile planine i javorov list. Na tom očitom mjestu, mali je krug šarenih zrna ječma bio postavljen na tlo, kako bi u njega stupio par koji daje zavjet. Oko njega se nalazila zvijezda s mnogobrojnim krakovima na čijim su vrhovima stajali glavni svjedoci. Još jedan krug zrna obrubljavao je privremeni puteljak od piljevine, rasprosrt široko oko prva dva kruga, a koji je ostalim gostima osiguravao suho tlo pod nogama.

Roic, noseći mač prvi put otkad je položio zakletvu vazalnog oružnika, zauzme svoje mjesto u službenoj vrsti oružnika koji su stajali s obje strane glavnog puteljka. Zabrinuto se osvrtao, zato što nije vidio Tauru da nadvisuje mladoženjine goste koji su se svrstavali oko vanjskog kruga. Milord, čija je ruka čvrsto zgrabila plavi rukav svog bratića Ivana, zurio je prema glavnim vratima u gotovo bolnom očekivanju. Milorda su, uz znatne poteškoće, uspjeli odgovoriti od toga da transportira svog konja u grad i na starinski vorski način ode po svoju mladenku, iako Roic nije ni najmanje sumnjao da bi se pokazalo kako je mirni, postariji konj manje živčan i da bi njime bilo lakše upravljati nego njegovim gospodarom. I tako je družba Vorvayneovih ušla pješice.

Lady Alys, kao tutorica, predvodila ih je, nalik na neki svileni barjak. Držeći pod ruku svog oca koji je žmirkao, slijedila ju je nevjesta svjetlucajući u kaputiću i suknji od baršuna bež boje, izvezenog blistavim srebrom. Njezine su noge u čizmama neustrašivo grabile, a oči su joj u toj gomili tražile samo jedno lice. Trostruka niska bisera ukrašavala je njezin vrat i svjetlucajući prenosila poruku o hrabrosti koju je ovdje moglo iščitati samo nekoliko ljudi. Nekoliko izvanrednih ljudi. Ako je bilo suditi prema njegovim stisnutim očima i ironično napućenim usnama, i Car Gregor bio je jedan od njih.

Roicov je pogled, lako moguće, bio jedini koji se nije zadržao na mladenki, zato što je, koračajući uz mačehu, za njom slijedila, zamjenjujući – ne, nego kao *prava* mladenkina kuma – narednica Taura. Roicov se pogled pomaknuo, iako se zadržao u ukočenom stavu – da, Martya Koudelka stajala je u vanjskom krugu uz doktora Borgosa, očito degradirana na status obične gošće, no nije se činilo da joj to i najmanje smeta. Zapravo, činilo se da promatra Tauru sa zadovoljnim odobravanjem. Taurina je haljina ispunjavala sva obećanja lady Alys. Baršun boje pjenušca u potpunosti je odgovarao njezinim očima, koje su se upadljivim blistanjem isticale na njezinu licu. Rukavi kaputića i rub duge lepršave suknje bili su urešeni crnom vrpcom kojom su bile ispletene šare. U njezinoj unatrag začesljanoj kosi ugnijezdile su se orhideje boje pjenušca. Roic pomisli kako nikad u svom životu nije vidio nešto tako zapanjujuće produhovljeno.

Svi su zauzeli svoja mjesta. Milord i buduća milady ukoračili su u nutarnji krug, držeći se za ruke čvrsto, poput dvoje ljubavnika koji se utapaju. Mladenka nije samo zračila, ona je plamtjela. Mladoženja se doimao ošamućeno. Lord Ivan i Taura dobili su svaki po vrećicu zrna kojima su zatvorili krug, a onda su se povukli na svoje vrhove zvijezde, između grofa i grofice Vorkosigan, te Vorvaynea i njegove žene. Lady Alys naglas je pročitala zavjete, a milord i buduća... a milord i *milady* ponovili su svoje odgovore. Njezin je glas bio jasan, njegov je napuknuo samo jednom. Poljubac su uspjeli izvesti vrlo ljupko, jer je milady malo pognula koljeno, kao prilikom naklona, tako da se milord nije morao previše istezati. To je pokazivalo da su o tome razmišljali i vježbali. Često vježbali.

Izvanredno efektno, lord Ivan je tad jednim stopalom obuvenim u čizmu rastvorio krug od ječma i pobjedonosno pokupio mladenkin poljubac dok je izlazila. Lord i lady Vorkosigan izašli su iz zapanjujućeg ledenog vrta kroz poredane vrste oružnika Vorkosiganovih; mačevi, isukani i pruženi prema stopalima, podigli su se na pozdrav dok su oni prolazili. Kad je Pym poveo Oružnički poklik, dvadeset oduševljenih muških glasova učinilo je da glas odzvoni i odjekne od zidova vrta, te zagrmi do neba. Milord se osvrnuo preko ramena, nasmiješio se od uha do uha i zadovoljno zarumenio čuvši ovo zaglušujuće odobravanje.

Kao kumovi, slijedili su ih lord Ivan i Taura koja ga je uhvatila pod ruku i smijući se prignula glavu kako bi čula nešto što je on govorio. Vrste oružnika ostale su ukočeno stajati dok su svi glavni sudionici prolazili između njih, a onda se posložile u dvored i elegantno odmarširale za njima, predvodeći ostale goste natrag, uokolo, pa u Kuću Vorkosigan. Sve je prošlo *savršeno*. Pym je izgledao kao da bi se na licu mjesta od čistog olakšanja najradije onesvijestio.

Glavna se blagovaonica Kuće Vorkosigan mogla pohvaliti time da može smjestiti devedeset šestero ljudi, ako bi se oba stola postavila jedan do drugoga; oni koji su pretekli bili su smješteni u odaju odmah do nje, u koju se ulazilo kroz široka, nadsvođena vrata, tako da je cijelo društvo u biti odmah moglo sjesti zajedno. Posluživanje večeras nije bilo Roicova dužnost, ali u svojoj ulozi spasitelja za hitne slučajeve i općeg pomoćnika svakom gostu kojemu je bilo što moglo zatrebati, neprekidno je bio na nogama i kretao se. Taura je sjedila pri vrhu stola, među najvažnijim gostima kojima je

bilo ukazano najviše časti – *drugim* najvažnijim gostima. Između visokog, tamnokosog i naočitog lorda Ivana i visokog, tamnokosog i vitkog Cara Gregora, doimala se *zaista* sretnom. Roic je ne bi želio vidjeti nigdje drugdje, ali zatekao se kako u mislima briše lorda Ivana i na njegovo mjesto postavlja sebe... a opet, Ivan i Car bili su uzor duhovitosti i udvornosti. Tjerali su Tauru na smijeh, a očnjaci su bljeskali bez suzdržavanja. Roic bi tamo vjerojatno sjedio u nemoštoj tišini i buljio u nju...

Martya Koudelka mimoišla se s njim na ulazu, na kojem je privremeno stao u stražarski položaj, pa mu se vedro nasmiješila: “Haj, Roic.”

On je kimnuo. “Gospođice Martya.”

Slijedila je njegov pogled prema glavnom stolu. “Taurma izgleda prekrasno, zar ne?”

“Svakako.” Zastao je. “Kako to da vi niste tamo?”

Glas joj se utišao. “Sinoć sam čula cijelu priču od Ekaterine. Pitala me bi li mi smetalo da se zamijenimo. Ja sam rekla, *Zaboga, ne*. Ako ništa drugo, to me spasilo od toga da sjedim tamo i čavrljam s Ivanom.”

“To je... lijepo je što se milady toga sjetila.”

Slegnula je jednim ramenom. “To je jedina čast koju je samo ona imala pravo dodijeliti. Vorkosiganovi su zadivljujući, ali moraš priznati, nekako progutaju čovjeka. Doduše, uzvrate ti time što te povedu na divlju vožnju.” Podigla se na prste i prilijepila neočekivan poljubac na Roicov obraz.

On iznenađeno dodirne mjesto poljupca. “Zbog čega to?”

“Za tvoju polovicu prošle noći. Za to što si nas sve spasio od života sa *zaista* ludim Milesom Vorkosiganom. Koliko bi uopće izdržao bez nje.” Kratak je drhtaj prošao njezinim inače bezbrižnim glasom. Zabacila je svoju plavu kosu i odskakutala.

Zdravice su se održale uz grofovo najbolje vino, uključujući i nekoliko povijesnih boca, rezerviranih za vrh stola, koje su bile začepjene još u Vremenu Izolacije. Poslije toga, društvo se premjestilo u blistavo osvijetljenu plesnu dvoranu koja je izgledala kao još jedan vrt, puna teških mirisa neočekivanog proljeća. Lord i lady Vorkosigan otvorili su ples. Oni koji su poslije večere još uvijek bili u stanju kretati se, slijedili su ih na uglačanom raznobojnom parketu.

Roic se, iako sasvim kratko, uspio zaustaviti pokraj Taure koja je promatrala plesače kako se okreću i njišu.

“Plešeš li ti, Roic?” upitala ga je.

“Ne mogu. Na dužnosti sam. A ti?”

“Bojim se da ne znam ni jedan od ovih plesova. Iako, sigurna sam kako bi mi Miles, da mu je to palo na pamet, natovarilo na vrat instruktora.”

“Da ti pravo kažem”, prizna on tihim glasom, “ni ja ne znam plesati.”

Usne su joj se razvukle. “Pa, ako želiš da tako i ostane, nemoj da to Miles sazna. Natjerat će te da počneš skakutati uokolo prije nego što shvatiš što te snašlo.”

Pokušao je ne zasmijuljiti se. Nije baš znao kako da na to odgovori, ali njegovo pozdravno salutiranje nije izražavalo neslaganje.

Tijekom šestog plesa, milady je proplesala pokraj Roica u naručju svog najstarijeg brata, Huga.

“Prekrasna ogrlica, Kat. Od tvog muža, zar ne?”

“Ne baš. Od jednog njegova... poslovnog partnera.”

“Sigurno je bila skupa!”

“Da.” Od njezina jedva primjetnog osmijeha Roicu su se naježile dlačice na rukama. “Pretpostavljam da ga je koštala svega što je imao.”

Odvrtjeli su se dalje.

Taura je imala pravo. Ona itekako odgovara milordu. A neka Bog bude na pomoći... njihovim neprijateljima.

Točno prema predviđenom rasporedu, stiglo je zračno vozilo kojim je bračni par kanio pobjeći. Noć je zapravo tek počela, ali let do Vorkosigan Surleaua i imanja uz jezero na kojem će pronaći utočište na svom medenom mjesecu trajao je jedan sat. U ovo doba godine, mjesto će biti mirno, prekriveno snijegom i tišinom. Roic nije mogao zamisliti dvoje ljudi kojima bi više trebalo malo mira.

Gosti koji su bomavili u kud ostat će nekoliko dana na brizi grofa i grofice, iako će galaktički gosti nešto poslije također oputovati na jezero. Između ostaloga, Roicu je rečeno kako je gospođa Bothari-Jesek sa svojim mužem i djetetom željela posjetiti tamošnji grob svog oca i prinijeti žrtvu paljenicu.

Roic je bio uvjeren kako će Pym pilotirati, no na njegovo je iznenađenje kontrolnu ploču preuzeo oružnik Jankowski, dok su mladenci bježali pred razularenom obitelji i prijateljima i nekako se utrpali u stražnji odjeljak.

“Premjestio sam neke zadaće”, promrmljao je Pym Roicu dok su obojica, smiješeći se, stajala pod nadstrešnicom, gledajući odlazak i salutirajući. Činilo se da su se milord i milady, kad se posrebrena kupola konačno spustila nad njima, stopili u zagrljaju u kojem je bio jednak omjer ljubavi i iscrpljenosti. “Sljedeći tjedan ja preuzimam noćnu stražu u Kući Vorkosigan. Ti imaš slobodan tjedan i dvostruku blagdansku plaću. Uz osobnu zahvalu milady.”

“Oh”, reče Roic. Žmirnuo je. Pyma je strahovito frustrirala činjenica kako nitko, od grofa pa naniže, nije imao potrebu prekoriti ga zbog propusta s ogrlicom. Roic je mogao samo zaključiti kako je Pym odustao i odlučio samome sebi odrediti pokoru. Pa, ako se pokaže da viši oružnik kani s tim otići predaleko, moglo se računati na to da će se grofica umiješati. “Hvala!”

“Možeš se smatrati slobodnim čim odu grof i grofica Vorbarra.” Pym kimne i korakne natrag kad se zračno vozilo odvojilo od izbočenja i počelo se podizati prema hladnom noćnom zraku, kao da ga tjeraju poklici i navijanje dobronamjernika.

Veličanstven i dugotrajan vatromet učinio je ispraćaj lijepim i radosnim za barrayarska srca. I Taura je pljeskala i fućkala, pa se zajedno s Ardeom Mayhewom pridružila Nikkijevoj kohorti u nepredviđenom, dodatnom ispaljivanju petardi i bljeskalica u stražnjem vrtu. Miris oblaka baruta ispunio je zrak dok su djeca trčala oko Taure, moleći je da baci svjetla *više*. Služba osiguranja i majčinska družba možda bi i prekinule tu igru, da nije bilo činjenice kako je golemu vreću najsajnijih zapaljivih atrakcija Nikkiju skrivečki dodao osobno grof.

Primanje se postupno privodilo kraju. Pospana djeca koja su prosvjedovala bila su pokraj Roica nošena u njihova vozila ili krevete. Cara i Caricu s ljubavlju su ispratili grof i grofica; ubrzo poslije njihova odlaska, izvjestan broj neupadljivih i djelotvornih slugu, posuđenih od CarSiga, nestao je tiho i bez fanfara. Preostali mladi ljudi puni snage oteli su plesnu dvoranu kako bi plesali uz glazbu koja je bila više po njihovu ukusu. Njihovi umorni starci pronašli su tihe kutke u nizu prostorija za javnost, u kojima su razgovarali i kušali grofova najbolja vina.

Roic je pronašao Tauru kako sama sjedi u jednoj od malih pobočnih prostorija, na čvrstoj sofi kakve je, čini se, voljela i zamišljeno se probija kroz pladanj slastica Mame Kostić koji je ležao na stolicu pred njom. Izgledala je pospano i zadovoljno, a opet malo izdvojeno iz svega. Kao da gostuje u vlastitu životu...

Roic joj se nasmiješio, kimnuo i salutirao. Poželio je da se sjetio opskrbiti se ružama ili takvim nečim. Što čovjek može darovati ovakvoj ženi? Najbolju čokoladu možda, da, iako se to u ovom trenutku činilo suvišnim. Ali sutra, svakako. "Ovaj... jesi li se lijepo provela?"

"Oh, da. Prekrasno."

Naslonila se i nasmiješila, gotovo podigavši glavu prema njemu – neuobičajen kut gledanja. I iz ovog je smjera dobro izgledala. Milordova primjedba o vodoravnoj visinskoj razlici proletjela je njegovim sjećanjem. Ona je potapšala sofu pokraj mjesta na kojem je sjedila; Roic se osvrnuo, svladao svoju stražarsku naviku, pa sjeo. Shvatio je kako ga bole noge.

Tišina koja je uslijedila bila je ugodna, nimalo napeta, no nešto poslije on ju je prekinuo. "Onda, sviđa ti se Barrayar?"

"Bio je to krasan posjet. Bolji nego u mojim najboljim snovima."

Još deset dana. Deset dana prođe za tren oka. Deset dana jednostavno nije bilo dovoljno za sve što je on morao reći, dati, učiniti. Deset dana može biti početak. "Ti, ovaj... jesi li ikad razmišljala da ostaneš? Ovdje? To bi se moglo izvesti, znaš. Pronaći mjesto u koje bi se ti uklopila. Ili ga napraviti." Ako nitko drugi, milord bi smislio kako. Vrlo odvažno pustio je svoju ruku da se obavi oko njezine na sjedalu između njih.

Njezine su se obrve podigle. "Ja već imam mjesto u koje se uklapam."

"Da, ali... zauvijek? Meni se čini da su tvoji plaćenici neizvjesna stvar. Nemaju čvrsto tlo pod nogama. Osim toga, ništa ne traje vječno, čak ni organizacije."

"*Nitko* ne živi dovoljno dugo da dobije sve što poželi." Na trenutak je pošutjela, pa rekla: "Bioinženjeri koji su me stvorili da budem supervojnik nisu smatrali da je dug životni vijek nužnost. Miles na račun toga ima neke oštre primjedbe, ali, no dobro. Flotni liječnici daju mi još godinu dana."

"Oh." Trebala mu je minuta da ovo pojmi; želudac mu se iznenada stisnuo i ohladio. Desetak nejasnih primjedbi iz proteklih dana smjestilo se na svoje mjesto. On je poželio da nije. *Ne, oh, ne...!*

"Hej, nemoj izgledati tako dotučeno." Njezina se ruka obavila oko njegove i uzvratila mu stisak. "Gadovi mi daju još godinu dana već četiri godine za redom. Vidjela sam vojnike koji su prošli cijelu svoju karijeru i poginuli za manje vremena nego što se liječnici zezaju sa mnom. Prestala sam se brinuti zbog toga."

Pojma nije imao što da kaže na to. Vrištanje nije dolazilo u obzir. Umjesto toga, malo joj se primaknuo.

Ona ga je zamišljeno motrila. "Neki se frajeni, kad im ovo kažem, smjesta prepadnu i nestanu. To nije zarazno."

Roic s mukom proguta slinu. "Ja ne bježim."

"To vidim." Protrljala je vrat slobodnom rukom; latica orhideje odvojila se od njezine kose i zastala na ramenu odjevenom u baršun. "Jedan dio mene volio bi da se liječnici konačno dogovore. Drugi dio kaže, ma k vragu s tim. Svaki dan je dar. Ja poderem omot i proždrem ga na licu mjesta."

U čudu je podigao pogled prema njoj. Stisak mu se pojačao, kao da bi je netko mogao odvojiti od njega tu gdje su sjedili, upravo sad, ako je ne bude dovoljno čvrsto držao. Nagnuo se prema njoj, segnuo rukom i pokupio krhku laticu, pa je prinio usnama. Udahnuo je duboko i uplašeno. "Možeš li me naučiti kako se to radi?"

Njezine su se fantastične, zlatne oči raširile. "Zaboga, Roic! Mislim da je ovo najdelikatnije sročeno nabacivanje koje sam ikad dobila. Prekrasno." Uslijedila je nesigurna stanka. "To *jest* bilo nabacivanje, zar ne? Nisam uvijek sigurna da kužim barrayarsku spiku."

Sad već očajnički prestravljen ispalio je s naglaskom za koji je pretpostavljao da je plaćenički žargon: "Da, narednice!"

Time je osvojio širok osmijeh s očnjacima – verziju koju dosad nije vidio. Od njega je poželio pasti na leđa, iako, po mogućnosti, ne u hrpu snijega. Osvrnuo se oko sebe. Po prigušeno osvjetljenoj sobi bili su razbacani napušteni tanjuri i vinske čaše, ostaci uživanja i dobrog društva. U susjednoj su sobi tiho brbljali besposleni glasovi. Negdje, u nekoj drugoj sobi, prigušen daljinom, sat je odzvanjao. Roic odluči da neće brojati udarce.

Ulebdjeli su u mjehurić vremena koje je brzalo, živu toplinu u srcu žestoke zime. On se nagnuo naprijed, podigao glavu, kliznuo rukama oko njezina toplog vrata i privukao njezino lice prema svojem. Nije bilo teško. Usne su im se okrnule, pa stopile.

Nekoliko minuta poslije, potresenim, prigušenim glasom, on je dahnuo: "... Ajme..."

A nekoliko minuta poslije *toga*, pošli su uza stube, držeći se za ruke.